



**OVER BROEKZAKLIEFDES EN
BINDINGSANGST**

p. 20-21

**IS HET LEVEN GEMAAKT OM TE
LEVEN MET TWEE?**

p. 26-27

NAVRAAG: SPINVIS

p. 28-29

EDITORIAAL

De muren van het Algemeen Beheer

Onze alma mater heeft een budget van zo'n twee miljard euro. Ofwel heb je dan een grote sok nodig, ofwel geef je het geld in bruikleen aan een aantal bedrijven en overheden in de hoop dat je sok kan weerstaan aan de inflatie. Wie de universiteit op die manier precies ondersteunt, ligt natuurlijk gevoelig.

De UGent trekt een stevige sprint inzake duurzaam beleggen. Ze richtte een tijdje geleden een Commissie Duurzaam Beleggen op. Zetelt onder andere ene Bakou Mertens, een activist met grote mond en studenten-vertegenwoordiger van D'urgent. Voor de overige zitjes had men het naar eigen zeggen moeilijk om onafhankelijke commissieleden te vinden. De nota die er op tafel ligt, is hyperambitueus. Intussen blijft de KU Leuven ter plaatse trappelen. De universiteit investeert niet meer in fondsen die voor hun rendement helemaal afhankelijk van fossiele brandstoffen - een mop natuurlijk. De universiteit wil zo weinig mogelijk vragen over haar portefeuille en doet dan ook precies voldoende.

Fondsen ondergaan een 'duurzaamheidsstoets' van KBC, maar Gerard Govers, vicerector voor duurzaamheidsbeleid, kan niet zeggen wat die toets precies inhoudt. Nochtans ondervond de Gentse commissie al een tijdje geleden dat duurzame fondsen van grootbanken niet echt duurzaam zijn. Ze worden door een blinkende wasmachine gedraaid en komen er groen weer uit. Ofwel is onze vicerector goedgelovig, ofwel ongeïnteresseerd. Zowel Govers als Malfliet, de vorige vicerector voor duurzaamheidsbeleid, weten niet wie in het beleggingscomité zetelt. Nochtans moet dat orgaan de duurzaamheid van de beleggingen bewaken. 'Dat moet je aan Debackere vragen' is het antwoord op vele vragen. Debackere, dat is Koenraad van het Algemeen Beheer. Op papier biedt die dienst slechts administratieve en technische ondersteuning, in werkelijkheid heeft ze de touwtjes in dit dossier stevig in handen. De dienst wil liever niet kwijt wie in haar beleggingscomité zetelt.

Onze tip? Zoek - desgewenst wanhopig - naar wat mondige studentenvertegenwoordigers en gooi ze tegen de geblokte muren van het Algemeen Beheer aan. Dat blijkt te helpen.

In deze editie:

Universiteit of Universitas? p. 6-7

Iedereen eeuwige student? p. 8-9

UGent doet haasje over met haar divestmentverhaal p. 10-11

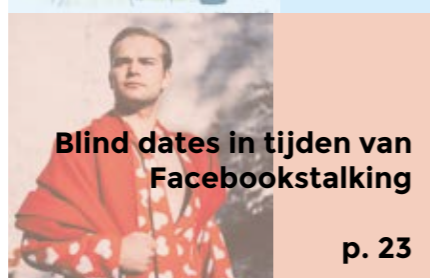
Eens dichter bij: Jeroen Meus p. 14

In de marge: Een koffie en een babbel p. 18

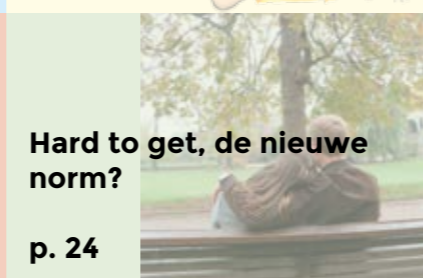


Over broekzakliefdes en bindingsangst p. 20-21

'Til Death Do Us Part p. 22



Blind dates in tijden van Facebookstalking p. 23



Hard to get, de nieuwe norm? p. 24



Navraag: ERIK DE JONG (Spinvis) p. 28-29

Leg 'm maar op tafel ... je portefeuille p. 25

Hebben olla uogala nestas hagunnan? p. 26-27



Splinter There's something rotten in the state of Belgium



door Hans De Mey

Neem de titel van dit stuk vooral niet te letterlijk. De tendens waartegen ik me met deze splinter wil afzetten is breder dan België alleen.

Deze titel zou misschien beter gevat worden met een term zoals Zeitgeist. Het gaat om een gevaarlijke tendens waarbij twee fenomenen hand in hand gaan: de toenevende radicalisering enerzijds en de dood van het rationale debat anderzijds. Waarschijnlijk heeft een meerderheid van u bij het lezen van het woord 'radicalisering' besloten dat deze splinter niet over u gaat. Laat me u geruststellen. U bent bij dezen wel degelijk aangesproken. Radicaliseren doen we namelijk allemaal. Een grote groep van u radicaliseert door zich terug te trekken van de publieke ruimte en zich te nestelen in kleine gemeenschappen van gelijkgezinden. Daar preekt u voor eigen parochie en wordt u zowel in uw denken als in uw spreken steeds extremer. U maakt memes van uw tegenstanders en karikaturen van hun standpunten en zwiert deze vervolgens lustig de digitale gemeenplaats op. Kenmerkend is dat u liever over uw ideologische tegenstanders praat, dan met hen. Waarom zou u ook? U weet dat u het

grote gelijk aan uw kant hebt en dat er geen argumenten bestaan die het rotsvast vertrouwen in de eigen positie kunnen aantasten. Belangrijker dan dat weet u ook dat uw ideologische tegenhanger een irrationeel wezen is, immuun voor logisch discours en zorgvuldig betoog, dus probeert u niet meer. U ruilt de ivoren toren in voor het door de eigen stam bewoonde eiland. U radicaliseert. U identificeert zich met uw overtuigingen tot op het punt dat u ermee samenvalt. U bent wat u gelooft. Uw standpunten op politiek, religieus, sociaal vlak... ze bepalen wie u bent, hoe u uzelf begrijpt. En net dat is nu zo gevaarlijk. Hoe kunt u immers uw overtuigingen nog kritisch onderzoeken wanneer ze zo wezenlijk deel zijn gaan uitmaken van uzelf? Hoe kan u nog openstaan voor de mogelijkheid van uw eigen ongelijk? Wie van u kan zich nog de laatste keer herinneren de eigen mening herzien te hebben, of een nieuw standpunt aanvaard te hebben? Wie van u is zich bewust van de zwakke plekken in de overtuigingen die u koestert?

U hebt zich teruggetrokken uit de publieke ruimte en u genesteld in kleine gemeenschappen van gelijkgezinden en u bent daarmee iets heel kostbaars verloren. Wat u verloren bent is het geloof in het debat. Voor u is de confrontatie geen gezamenlijk zoeken naar waarheid maar een strijd die gestreden wordt. U gelooft niet meer dat argumenten tot consensus leiden, u denkt dat uw tegenstander zich toch niet laat overtuigen en dat u zelf de waarheid al kent. U bent niet enkel uw geloof in de mogelijkheid van het rationele debat verloren maar tevens in de noodzaak ervan. En dus preekt u maar voor de eigen parochie, maakt u van memes uw tegenstanders en karikaturen van hun standpunten en trekt u zich terug op het afgeschermd eilandje van het grote gelijk. En dus maakt u zich tot een vijand van de zoektocht naar waarheid. Hoelang nog?

De Splinter bevat de mening van de auteur. Ze bevat niet de mening van de redactie.



Cartoon: Piotr Hubin



Universiteit of universitas?

Studies worden work in progress

'Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat we aan het afglijden zijn naar vakscholen'

MATHIJS LAMBERIGTS, DECAAN
FACULTEIT THEOLOGIE EN
RELIGIEWETENSCHAPPEN

door Nora Sleiderink / beeld: Daphne de Roo

Skills zijn up and coming. Onze alma mater lijkt steeds meer haar rol op te nemen op de arbeidsmarkt van morgen.

De masteropleiding rechten professionaliseert. Zowel faculteit Rechtsgeleerdheid als student is voorstander van een masterprogramma waarin soft skills meer aan bod komen. 'We hebben het gevoel dat de opleiding in het algemeen te academisch is en meer mag neigen naar de professionele kant', aldus Bryce Deprez, facultair voor FORs.

Vorig jaar werden de basisprincipes voor de hervorming vastgelegd en goedgekeurd door de faculteitsraad. Deze wordt nu geconcretiseerd. Daarbij komt het er vooral op neer meer vaardigheden in de opleiding te verwerken. 'Dat wordt soms verkeerd verstaan of restrictief ingevuld. Het gaat terug op de visie van de KU Leu-

ven om aan de disciplinaire future self van studenten te werken', zegt vicedecaan Onderwijs Dirk Van Daele. Los van technische bagage, moeten studenten ook een persoonsvorming krijgen. Bedoeling is dus niet zozeer de juridische vaardigheden aan te scherpen, maar wel ruimere professionele capaciteiten zoals leiderschap, mediation en negotiation skills. Om dat programma praktisch uit te werken, denkt de faculteit aan cross-overs met andere faculteiten. 'Onze ambitie is om de programmahervorming in de loop van januari aan het rectoraat te kunnen overmaken.'

Vakschool

De wens om meer human skills in het curriculum te verwerken, wordt alvast ondersteund door onderzoek. Deze skills zouden van groot belang zijn op de werkvloer. Bovendien overschatten jongeren vaak hun kunnen op dat vlak, althans volgens werkgevers.

Dat lijkt de obsessie met vaardigheden-onderwijs te kunnen verklaren. Want ook in andere faculteiten waart het spook der skills. Een tendens die niet door iedereen kan worden gesmaakt. Mathijs Lamberigts, decaan van de faculteit Theologie en Religiewetenschappen, verzet zich tegen de professionalisering. 'Vandaag de dag

moet alles functioneler. Dat vind ik niet het beste voor een universitaire opleiding.' Het onderwijs richt zich te hard op direct inzetbare vaardigheden. 'Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat we aan het afglijden zijn naar vakscholen.' Hoe professioneel kan een academische opleiding zijn? 'Universitaire opleidingen zijn nooit academisch sensu stricto geweest', reageert Hilde Crevits, minister van Onderwijs. 'Ze zijn allemaal academisch, maar dat sluit niet uit dat ze de student voorbereiden op de arbeidsmarkt.' Zolang ze niet afstappen van hun brede en wetenschappelijk karakter, ziet de minister geen probleem met beroepsgerichte opleidingen die specifieke vaardigheden aanleren.

Opvallend: zelfs de doctoraatsopleidingen professionaliseren. Zij die doctoreren aan de KU Leuven worden via workshops en individuele begeleiding aangespoord om hun transferable skills bij te spijkeren, zoals organisatie en werken in teamverband. Reden? 90% van de doctorandi bouwt geen academische carrière uit en komt uiteindelijk (vaak ongewild) op de reguliere arbeidsmarkt terecht. 'Doctoraatshouders moeten het beeld kunnen wijzigen bij potentiële werkgevers dat ze als onderzoekers in hun ivoren torentje leven', klinkt het bij het YouReCa Career Center van de KU Leuven.

Manager vs. filosoof

De arbeidsmarktgerichtheid van de universiteit leek ook een inzet bij de rectorverkiezingen. Waar op en top filosoof Rik Torfs werd gezien als de verdediger van de artes liberales, werd tegenkandidaat Luc Sels gekarikaturiseerd als de koele manager voor wie onderwijs vooral moet renderen. Volgens de rector, als arbeidssocioloog expert in de materie, kan er niet direct gesproken worden van een trend. 'Geneeskunde, rechten, ingenieurswetenschappen... Voor een aantal opleidingen is het altijd zo geweest dat ze heel arbeidsmarktgericht zijn.' Wel ontstaat er volgens hem een nieuwe discussie over het belang van stages en in company projecten binnen de opleidingen, ook voor faculteiten zoals pakweg Letteren of Wijsbegeerte.

What's in a name?

'In de discussie wordt alles wat neigt naar praktijk gezien als tegengesteld aan academisch, terwijl dat het helemaal niet hoeft te zijn', zegt Sels. 'We willen toch dat mensen in reële context kunnen toepassen wat ze aan wetenschappelijk denken hebben geleerd?'

Sels verwijst naar *surveys* bij werkgevers, die juist steeds minder direct inzetbare vaardigheden verwachten. Wel kritisch, creatief en probleemoplossend denken, integriteit en nieuwsgierigheid zijn felbegeerd op de arbeidsmarkt. 'Dat zijn allemaal competenties die je ook in academisch onderzoeksgedreven onderwijs terugvindt.'

Al is er nog een verschil tussen algemeen professionele skills en vaardigheden die specifiek aan een beroep zijn gelinkt. Ook dat vindt Sels niet problematisch. 'Neem nu pleiten in de opleiding rechten. Is dat

professioneel? Is dat academisch? Het is nodig dat het erin zit, punt.' Dergelijke vaardigheden kennen volgens de rector dus zeker een plek in universitaire opleidingen 'omdat het technieken zijn die zich baseren op heel wat academische know-how.'

Hollands heil

Daarmee vervalt men al snel in semantische discussies. Hoe je het ook wil noemen: *skills zijn up and coming*. Waait er een noorderwind? In de discussie wordt vaak verwezen naar het Nederlandse onderwijsmodel. De colleges zijn er steeds interactief. Examens vereisen minder blokwerk, maar meer praktische toepassing. Ook alternatieve verwerkingsopdrachten en groepswerken behoren er meer tot de onderwijsstrategie dan in het studieuze Vlaanderen.

'Het werkveld is nu eenmaal behoorlijk veeleisend.'

BEA MAES, DECAAN FACULTEIT
PSYCHOLOGIE EN PEDAGOGISCHE
WETENSCHAPPEN

Nochtans denkt Leuven nog niet aan de boeken toeslaan. Faculteiten benadrukken dat de extra skills niet ten koste gaan van een meer academische invulling. 'In de opleiding blijft een stevige basis aan theoretisch verdiepende vakken. Er zal dus zeker niet ingeboet worden op het academische karakter', zegt Bea Maes, decaan van de faculteit Psychologie en Pedagogische wetenschappen.

Competentieonderwijs doet op die manier vragen rijzen over studielast. Wordt de druk voor studenten niet heel hoog als ze zowel op professioneel als academisch vlak moeten scoren? De faculteit Rechtsgeleerdheid maakt er geen geheim van haar masterprogramma te gemakkelijk te vinden en deze via praktische opleidingsonderdelen te willen verzwaren. 'Het werkveld is nu eenmaal behoorlijk veeleisend', klinkt het bij Maes. Maar is de aula überhaupt de beste plek om skills zoals *team work*, communicatie- en presentatievaardigheden te verwerven? In extracurricular engagement kunnen studenten op organische wijze ervaring opdoen. Althans, als daar de ruimte voor bestaat. Dat onderkent Sels. 'Er moet zuurstof in het curriculum blijven bestaan om dergelijk engagement mogelijk te houden. Zo verwerft men die skills vanuit een intrinsieke motivatie.'

Extra stagejaren brengen kostenplaatje met zich mee

Iedereen eeuwige student?

door Nora Sleiderink / beeld: Guillaume Deprez

Zowel bij rechten als psychologie lijkt een extra stagejaar voor bepaalde beroepen in de maak. Wordt ons onderwijs opnieuw elitairder?

Sinds de wet op de uitoefening van gezondheidszorgberoepen is klinisch psycholoog een erkend beroep. Dat betekent dat wie als zelfstandig therapeut aan de slag wil, over een erkenning en visum moet beschikken. Daarmee situeert het beroep zich nu in dezelfde categorie als artsen, tandartsen of apothekers. Concreet betekent dat wie een master klinische psychologie of orthopedagogiek heeft, eerst nog succesvol een professionele stage zal moeten doorlopen. Hiermee wil men de kwaliteit van zorgverlening verhogen. 'De invoer van een professionele stage na de vijfjarige opleiding past volledig binnen het uitgangspunt dat de patiënt centraal hoort te staan', klinkt het bij de FOD (Federale overheidsdienst) Volksgezondheid.

'Een langere advocatenstage of zesde jaar aan de opleiding voegen, is wellicht overkill'

DIRK VAN DAELE, VICEDECAAN ONDERWIJS FACULTEIT RECHTSGELEERDHEID

Hoe die stage precies vorm krijgt, zal afhankelijk zijn van de uitvoerende besluiten. Tot dan blijven de overgangsmaatregelen van kracht. De besluiten zullen de verdere invulling van de stagevoorwaarden verduidelijken. Daarvoor is de federale raad voor geestelijke gezondheidszorgberoepen geïnstalleerd, die bevoegd minister Maggie De Block adviseert. Zoals dat gaat in België, ligt die bevoegdheid mogelijk ook een klein beetje bij Vlaanderen, meer bepaald bij minister van Onderwijs Hilde Crevits. De masterprogramma's zullen vermoedelijk een accentverschuiving ondervinden, door specifieke therapievaardigheden te verlaten naar de stage. Bovendien is een van de pistes in de uitwerking dat de universitei-

ten zelf ook een rol opnemen in het uitwerken van de stage. Daarom zetelen ook academici in de federale raad. 'We blijven daar als universiteit graag bij betrokken', zegt Bea Maes, decaan van de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen. 'We hebben een verantwoordelijkheid voor de kwaliteitszorg en bewaking van de mensen die in het veld terecht komen. We willen dan ook graag mee gestalten geven aan dat professionele jaar.'

Financiering

Momenteel onderzoekt de federale raad de verdere uitwerking. Daarvoor wordt vergeleken met oplossingen uit het buitenland. Maar ook in het binnenland kunnen analoge modellen worden gehanteerd. Zo kan gedacht worden aan de huisartsenstage, dat wordt georganiseerd door een interuniversitair instituut. Een ander model is de advocatenstage, dat door het werkveld zelf vorm krijgt. Heikel punt is de financiering van het plan. Worden stagiairs betaald voor hun werk, of moeten ze juist zelf bijdragen aan hun opleiding? 'Dat is inderdaad nog niet zo duidelijk', zegt Koen Lowet, gedelegeerd bestuurder van de Belgische Federatie van Psychologen 'Ons idee is dat deze zoals voor de artsenstage wordt meegenomen in de algemene financiering.' Stagiairs krijgen dan een wettelijk vastgelegde vergoeding. 'Maar dat is een streven. Of dat daadwerkelijk kan gerealiseerd worden, moet nog worden bekeken.'

EN AL WIE VOOR DE EEUWIGHEID STUDENT IS



MaNaMa en numerus clausus

Ook de advocatenstage zelf staat op losse schroeven. Voor de rechtenopleiding zijn de plannen evenwel minder concreet. Momenteel staat de toegang tot een stage aan de balie vrij: wie een master Rechten heeft behaald, kan een driejarige stage volgen aan de balie. De vergoeding hangt deels af van de stageplaats, maar is er de afgelopen jaren op verbeterd.

Het kabinet van Koen Geens wenste niet te reageren. De plannen staan wel degelijk op de agenda, maar zouden nog te precair zijn om erover te communiceren. Ook de balie is karig met vrijgeven van informatie. Wel heeft de balie afgelopen jaren in de pers een teveel aan advocaten toegegeven. Uit rechtssociologisch onderzoek blijkt België bovengemiddeld veel advocaten per aantal inwoners te hebben in verhouding tot buurlanden.

Het beroepsveld ambieert dus een hervorming die een beperking op de toegang tot de advocatuur inhoudt. Dit zou bijvoorbeeld kunnen door een numerus clausus zoals die ook in de geneeskunde bestaat. Een andere piste is om de driejarige professionele stage op te splitsen. Dat bevestigt een medewerker van de Orde van Vlaamse Balies aan Veto. Het eerste jaar zou dan niet meer een betaalde stage zijn, maar een extra betalend studiejaar. Dergelijk model bestaat ook voor de master-na-master Notariaat. Dit zou een ontradend effect moeten hebben op de vele geïnteresseerden. De faculteit Rechtsgeleerdheid zelf lijkt minder happig op een zesde jaar voor advocaten-in-spe. Kan de evolutie om meer skills te verwerken in de rechtenopleiding gezien worden als een charmeoffensief? 'Druk van de balie is veel gezegd, maar het is wel zo dat zij die vaar-

digheden van belang acht en dat je als opleiding moet rekening houden met hoe het werkveld evolueert', klinkt het bij vicedecaan Onderwijs Dirk Van Daele. 'Een langere advocatenstage of zesde jaar aan de opleiding voegen, is wellicht overkill. Door een aantal mooie ingrepen in ons eigen programma kunnen we gewoon veel betere studenten afleveren. Maar wij gaan ons programma niet hervormen omdat de balie of de overheid dat vraagt. Wij beoordelen dat op de eigen merites.'

Elitair onderwijs

Of er een extra studiejaar komt voor de advocatuur en of de therapeuten van morgen zelf hun stage zullen moeten financieren, is op dit moment dus nog koffiedik kijken. Wel is duidelijk dat beide scenario's verre van onmogelijk zijn. Zeker voor beursstudenten kan het financiële plaatje van een extra jaar een drempel vormen om de studies aan te vatten.

'We willen graag mee gestalten geven aan dat professionele jaar'

BEA MAES, DECAAN FACULTEIT PSYCHOLOGIE EN PEDAGOGISCHE WETENSCHAPPEN

Zo'n vaart loopt het wellicht nog niet. Een kleine rondvraag maakt immers duidelijk dat weinig startende studenten zich bewust zijn van de mogelijk verlengde studieduur, nodig voor hun droomjob. Nochtans stelt de wet op de uitoefening van de gezondheidszorg dat zij van toepassing is 'op alle studenten die in het academiejaar 2017-2018 hun vijfjarige opleiding psychologie of pedagogische wetenschappen starten.'

Met andere woorden: de eerstejaars van nu zullen als eerste de professionele stage moeten volgen om klinisch psycholoog of orthopedagoog te worden. Voor zij-instromers is het toekomstpad extra twijfelachtig.

Traditie, traditie, traditie en drank

Een beknopte geschiedenis van het clubleven

door Vinsent Nollet
tekening: Célia Delandmeter

De tradities uit het clubleven gaan ver terug en domineerden voor lange tijd het leven van de Leuvense student. Een geschiedenis van lintjes en pintjes.

De eerste Vlaamse studentenclubs werden opgericht aan het eind van de negentiende eeuw, naar Duits voorbeeld. Daar bestonden ze al een halve eeuw langer. De meeste regionale studentenclubs zagen het levenslicht vanaf 1880 en groepeerden zich in provinciale gouwen en gilden. Er is ook een onderscheid tussen mannen- en vrouwenclubs. Die laatste zijn veel minder talrijk.

In 1902 wordt het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV) opgericht. Een product van de verzuiling, dat zich opwierp als de overkoepeling van alle Vlaamse studenten. 'Eigenlijk waren wij het LOKO van toen', zegt Maxime Goris, senior van KVHV Leuven. Tot in de jaren 60 was het KVHV de belangrijkste vertegenwoordiger van de studentengemeenschap.

KVHV zette zich in om de tradities binnen studentenclubs verder uit te werken. Petten, linten en cantusliederen doen na verloop van tijd hun intrede. Het clubleven gaat van begin af aan hand in hand met grote hoeveelheden bier.

Vanaf de jaren 20 groeit het clubleven aanzienlijk, wat tot een wildgroei aan gebruiken en tradities leidt. In 1929 richt Edmond De Goeyse het Seniorenkonvent (SK) op, dat terug structuur moet brengen. Goris: 'Het SK moest zorgen voor één gedeelde traditie in Leuven en is daar redelijk goed in geslaagd.' Die traditie werd na verloop van tijd ook vastgelegd in de blauwe pagina's van de studentencodex, waarvan de eerste uitgave er in 1935 kwam. Ook nu nog wordt die codex door het KVHV uitgegeven. 'Wij houden vandaag de dag nog veel cantussen, zo'n 4 à 5 per semester', zegt Goris. 'Daarnaast bezoeken we ook geregeld andere cantussen. Daarmee willen we de traditie koesteren. We zingen ook vrij moeilijke liederen. Het gaat er soms stevig aan toe, maar blijft altijd plezierig.'

Cantor cantorum

Vanaf de jaren 70 bereikte het cantusgebeuren ook – in verwaterde vorm – de kringen. Die gingen dan weer het belangrijkste deel uitmaken van het studentenleven, waardoor de clubs naar de achtergrond verdwenen.

De officiële vertegenwoordiging komt na verloop van tijd bij het Fakultetenkonvent (FK) te liggen

dat binnen de KVHV-structuur de faculteitskringen overkoepelde. Dat reorganiseert zich dan weer in de Algemene Studentenraad (ASR) en later in de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO).

In de jaren 70 brokkelt de hegemonie van het KVHV, net als de verzuiling, af en plooit het zich terug op zichzelf. 'Vandaag de dag zijn we een kleinere groep van studenten die zich politiek engageert en inzet om studentikoze tradities in stand te houden', zegt Goris.

'Vandaag zetelen we in het SK als lid. De kleuren van het SK zijn dezelfde als die van het KVHV. Ze hebben dat destijds overgenomen. Binnen het SK zorgen wij er vooral voor dat tradities in ere worden gehouden. Voor vragen in verband met gewoontes, het correct zingen van liederen, komt men naar ons. De cantor cantorum, de cantor van het SK (hoogste autoriteit in verband met bv. cantusregels, red.) is nu ook al enkele jaren op rij een KVHV'er.'

In het SK zetelen verder de senioren en prosenioren van de clubs. Goris: 'Vandaag de dag wil het SK vooral de band tussen de clubs versterken.' De schilden van de drie overkoepelende organisaties vind je nog steeds vooraan in de studentencodex terug.



De interne keuken van studentenclubs

door Vinsent Nollet

Wanneer je bij Veto vraagt wie er ooit bij een club zou gaan, wordt het meteen duidelijk. Zoiets doe je niet zomaar.

Geruchten over onmenselijke ontgroeningen en zuiplapperij worden al snel aangehouden. Je moet ze niet goed op een rijtje hebben, of over veel tijd en incasseringvermogen beschikken, wil je de stap wagen. Tegelijk hebben die clubs stevast een traditierijk verleden en maakten ze ooit een belangrijk deel uit van het Leuvense studentenleven. Enkele clubleden klappen uit de biecht over hun drijfveren en het leven zoals het is in de studentenclub.

Veredelde vriendengroep

'In de eerste plaats is het een hechte vriendengroep', zegt Joris. 'Wij zijn met vijftien vaste leden. Op de wekelijkse clubavond, bij ons op dinsdag, amuseren we ons in het kader van een jarenlange traditie die we in ere houden.' Die traditie is allesbepalend. 'Hoe je je

Witte boterham

De doop en ontgroening in clubverband spreekt dan weer het meest tot de verbeelding. Daarover is ook veel geheimzinnigheid. Dat de studentenclubs het doopcharter van LOKO niet onderschrijven, is daar een reden voor. 'De naam LOKO laat je in clubverband best niet vallen. LOKO staat voor doopcharters en daar willen ze niets van weten', zegt Maxime Goris, senior van KVHV Leuven.

Maar ook om praktische redenen wordt er niet over gesproken. 'Moest ik aan een vriend alles vertellen over de doop en die vriend wil het volgende jaar bij de club, dan weet die al op voorhand wat hem te wachten staat. Het moet ergens wel spannend blijven', zegt Joris.

'Ik weet zelf ook enkel met zekerheid wat ik

'Je moet niet willen stoppen met drinken na een uurtje of twee'

lint moet dragen, hoe de doop, ontgroening en cantussen georganiseerd worden. Die regels en richtlijnen liggen al decennia vast en worden nauw gevolgd. Dat zorgt er ook voor dat het niet zomaar een avond op café met vrienden is, maar dat het om een club gaat.'

Toch geeft dat soms een bevreemdend gevoel. 'Het is dubbel. In je eerste jaar ben je schacht en heb je niets te zeggen. Strikt genomen mag je de senior dan zelfs niet rechtstreeks aanspreken, dat moet via de schachtentemmer. Dat is soms bizar, maar anderzijds is er die hele set aan tradities en vaste waarden die maken dat je een band hebt met om het even wie in de club zit of ooit gezeten heeft. Ze hebben allemaal hetzelfde gedaan als jij op een bepaald moment. Ik ben eerder geneigd te zeggen dat het traditiegetrouwe iets positief is.'

Zeker is wel dat er op de clubavonden stevig gedronken wordt. Joris: 'Je moet niet na een uur of twee zeggen dat je het niet meer ziet zitten. Je wordt ook altijd wel aangespoord om veel te drinken, maar we kennen onze grenzen. Dat je veel drinkt hoort nu eenmaal bij het clubleven. We zorgen er wel voor dat het veilig blijft.'

zelf gezien of ondervonden heb. Clubs zijn niet transparant en met geruchten schiet je weinig op.' Koen: 'Ik heb al gehoord dat mensen in elkaars kots moesten rollen, maar dat wordt bij mijn weten niet meer gedaan. 'Witte boterham' (een aantal mannen probeert samen te ejaculeren op een boterham. De eerste wint, en de laatste die ejaculeert moet de boterham opeten, red.) is ook iets dat ik al hoorde vallen, al betwijfel ik dat het echt gebeurt voor een doop. Bij de scouts hebben we dat dan weer wel al ooit gedaan.'

'Maar zuipdopen, adjes zetten tot de laatste gekotst heeft, op je knieën zitten en opdrachten uitvoeren die niet zo plezierig zijn, dat dan weer wel. Veel rituelen worden ook al decennia lang op precies dezelfde wijze uitgevoerd.'

'Achteraf kan je daar ook hartelijk om lachen. Er ontstaat een hechte vriendschap. Bij de doop verander je van buitenstaander in schacht en krijg je je lint en clubnaam. In het tweede semester volgt de ontgroening, daarna ben je volwaardig lid en dan begint een hele mooie periode uit je studentenleven.'

UGent doet haasje over met haar divestmentverhaal

door Filip Van Doninck en Nelis Jespers / tekening: Guillaume Deprez

'Deze nota zou van de UGent het meest ambitieuze divestmentverhaal wereldwijd maken'

Binnenkort verschijnt op de raad van bestuur van de UGent een toonaangevende nota in het verhaal rond duurzaam beleggen. Aan de KU Leuven verschuift het thema intussen naar het achterplan.

De Gentse nota omvat niet enkel een multilaterale voor investeringen in de fossiele sector maar gaat actief op zoek naar duurzame alternatieven. 'Deze nota zou van de UGent internationaal gezien één van de meest ambitieuze divestmentverhalen maken', aldus Bakou Mertens, studentenvertegenwoordiger en lid van de commissie.

Ook aan de KU Leuven is fossiele desinvestering al een tijdje een hot topic. Onder druk van de studentengemeenschap werd dit jaar een oliefonds ter waarde van 3,8 miljoen euro afgedreven en stuurde de duurzaamheidsraad eind 2016 een nota naar het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu, het de facto hoogste beslissingsorgaan van de KU Leuven, red.) die de fossiele desinvestering op gang moest trekken. Om de druk op te voeren, tekende een aanzienlijk deel van de academische gemeenschap - waaronder Katlijn Malfliet, toenmalig vicerector voor duurzaamheidsbeleid, in februari een open brief. Driehonderd medewerkers en professoren van de KU Leuven riepen in De Standaard op om de beleggingen te verduurzamen. Toenmalig rector Rik Torfs sprong enthousiast op de kar en verklaarde dat de KU Leuven snel en proactief de portefeuille zou verduurzamen. 'We moeten niet tevreden zijn met ethische labels of duurzaamheidslabels, maar proactief verder gaan', aldus Torfs.

Achterplan

Toch verschuift fossiele desinvestering aan de KU Leuven al snel naar het achterplan. De adviesnota van de duurzaamheidsraad belandt uiteindelijk niet in het GeBu maar wordt door het Algemeen Beheer, een zeer machtige dienst die verantwoordelijk is voor de administratieve en technische ondersteuning aan de KU Leuven, omgeleid naar het beleggingscomité van de KU Leuven. Het dossier blijft zo stevig in handen van het Algemeen Beheer, onder leiding van baron Koenraad Debackere. Over dat beleggingscomité bestaat nogal wat geheimzinnigheid. Hoewel het beleggingscomité de beslissingen neemt, weet

noch de huidige, noch de vorige vicerector voor duurzaamheidsbeleid wie hierin zetelt. De directeur van de financiële diensten Paul Jolie wil ons dan weer enkel de abstracte samenstelling ervan geven. Uiteindelijk zorgt de rector voor transparantie. In het orgaan blijken onder andere Algemeen Beheerder Koenraad Debackere en directeur van de financiële dien-

'Momenteel hebben wij de houding aangenomen dat dit niet iets is waarmee wij in de publiciteit willen komen'

PAUL JOLIE,
DIRECTEUR FINANCIËLE
DIENSTEN KU LEUVEN

sten Paul Jolie te zetelen. Zij zijn niet verkozen, maar vertegenwoordigen de meest invloedrijke stem in dit debat. Daarnaast vinden we er vertegenwoordigers van het UZ en enkele externe adviseurs als Koen Van Gerven, CEO van BPost, en Bart Mertens, CEO van Ageas, recent nog genoemd

in de Paradise Papers. Voorzitter van het comité is Luc Phillips, jarenlang topman bij KBC groep, de bank die de beleggingen van de universiteit beheert.

Duurzame fondsen, grote labels

Sinds de heisa rond het thema vorig jaar ondergaan de beleggingsfondsen van de KUL - goed voor vijf procent van het totale budget van twee miljard euro, of een beleggingsportefeuille van ongeveer honderd miljoen euro, wel een duurzaamheidsstoets van KBC. Daarnaast zal de universiteit niet meer investeren in fondsen die hun omzet voor honderd procent in fossiele brandstoffen investeren. Dit engagement acht de universiteit voorlopig voldoende. 'Moeten wij resoluut alle olie- en gasbedrijven systematisch uit onze beleggingsportefeuille weren? Dan is het standpunt van de KU Leuven momenteel: dit is een quasi onmogelijke opdracht', aldus Paul Jolie. Hij meent dat het risicoprofiel van de beleggingen belangrijker is dan de duurzaamheid ervan. Ook aan de Gentse universiteit nam men vorig jaar de beslissing de beleggingen aan een duurzaamheidsstoets van de ban-

ken te onderwerpen. 'Het probleem is dan natuurlijk dat de banken een heel andere visie op duurzaamheid hebben dan wij als publieke instelling', aldus studentenvertegenwoordiger Bakou Mertens.

Jeroen Vanden Berghe, logistiek beheerder van de UGent, beaamt dat probleem: 'Als je doorvraagt, dan stel je je bij sommige bedrijven waarin geïnvesteerd wordt vragen. Omdat je ze kent of na enig onderzoekwerk merkt welke hoofd- of nevenactiviteit ze hebben. Sommige banken schermen met goed klinkende labels, duurzame fondsen en SRI (Socially Responsible investment, red.). En daar ligt de echte uitdaging, de eigen duurzaamheidsambitie af te toetsen met wat de banken zelf vooropstellen.'

Meningsverschil

Na dat inzicht ging de commissie 'duurzaam beleggen' zelf aan de slag om enkele duurzaamheidscriteria te ontwikkelen. Zo zullen zij aan de raad van bestuur voorleggen om het beleggingsbeleid te laten steunen op twee pijlers: enerzijds het uitsluiten van bedrijven die op welke manier dan ook de fossiele brandstofreserves aanwenden, anderzijds het actief investeren

in hernieuwbare en duurzame energie. Daarnaast nam de UGent reeds een deel van haar portefeuille in eigen beheer. Dat budget wordt gebruikt voor projecten waarbij winst ondergeschikt is aan de maatschappelijke relevantie van het project. 'Dat gaat om 23 miljoen euro ongeveer', aldus Mertens. 'Zo is er bijvoorbeeld een voorstel om dat geld te gebruiken voor de bouw van een vierde windmolen op het universiteitsterrein.'

'Als je doorvraagt, dan stel je je bij sommige bedrijven waarin geïnvesteerd wordt vragen.'

JEROEN VANDEN BERGHE,
LOGISTIEK BEHEERDER UGENT

Aan de KU Leuven heerst er meer discussie over welke bedrijven in een duurzame portefeuille thuishoren. Gerard Govers, vicerector duurzaamheid volgt de lijn van het Algemeen Beheer en vindt dat dit best ruim ingevuld kan worden: 'We moeten in deze transitiefase ook klassieke bedrijven de kans geven om zich te heroriënteren. Het beleggingscomité

zal hier dan ook actief voor pleiten.' De vraag is natuurlijk of bedrijven waarvan sprake hier effectief oor naar hebben. 'Ze zeggen dat die bedrijven al inzetten op de transitie naar een koolstofarme samenleving en dat dat is iets dat we zeker moeten ondersteunen. Dat argument is fundamenteel onwaar', aldus Gert-Jan Vanaken, lid van actiegroep Fossil Free KU Leuven. 'Niet alleen volgens ons. Als je kijkt naar de cijfers en jaarverslagen, dan zie je dat investeringen in hernieuwbare energie bij die bedrijven rond de één procent schommelen. Met de overige negenenegentig procent zoeken ze in alle uithoeken van de wereld naar nieuwe brandstofreserves.'

Voortrekkersrol

Hoe dan ook wordt aan beide universiteiten erg verschillend naar het divestmentverhaal gekeken. Aan de UGent klinkt het erg ambitieus: 'We hebben als publieke universiteit absoluut een voorbeeldrol te spelen. Het is ons doel zoveel mogelijk spelers in dit ambitieniveau mee te krijgen zodat we een serieuze impact kunnen hebben op de maatschappij. Dit gaat dus verder dan enkel de beleggingsportefeuille van de universiteit. Dit gaat ook over een symbooldossier tegenover de rest van de maatschappij', aldus Mertens. De KU Leuven wenst zo'n rol voorlopig niet op te nemen. 'Momenteel hebben wij in termen van het beleggingsbeleid de houding aangenomen dat dit niet iets is waarmee wij, de KU Leuven als instelling, in de publiciteit willen komen', aldus Paul Jolie. Vlak voor publicatie krijgen we het bericht van de KUL dat initiatieven richting een bredere transparantie van het beleid rond divestment zullen volgen. Ook staat er plots een overlegmoment gepland tussen de universiteiten via lerend netwerk Klimaatvriendelijk Investeren dat werd opgezet door The Shift, het grootste duurzaamheidsnetwerk van België.



Collegium Trilingue: KU Leuven blaast opnieuw 500 kaarsjes uit

door Jente Van Lindt / persbeeld

Vijfhonderd jaar geleden opende in Leuven het Collegium Trilingue - het Drietalencollege. Een tentoonstelling in de Artesbibliotheek aan het Ladeuzeplein belicht nu dit stukje geschiedenis.



Er lijkt maar geen einde te komen aan de 500-jarige jubileum. Waar vorig academiejaar de eerste druk van Thomas More's Utopia nog feestelijk werd gevierd aan deze universiteit, is het dit jaar de beurt aan het Collegium Trilingue. 1517, dat is niet geheel toevallig hetzelfde jaar als de start van de Reformatie, die nu plichtmatig wordt opgevoerd in alle media. Wat was nu echter het Drietalencollege, het *Collegium Trilingue*?

In 1517 stichtte een zekere Hieronymus Busleyden een nieuw college aan de Vismarkt in Leuven. Zijn goede vriend Erasmus - de humanist, Lof der zothed, u weet wel - was de drijvende kracht achter dit project, vandaar de naam van de tentoonstelling. Met de humanistische leuze ad fontes (terug naar de bronnen) in het achterhoofd bood het college onderricht aan in het Latijn, het Grieks en het Hebreeuws.

Copernicaans

Jan Papy, professor Latijn en tegelijk curator van deze tentoonstelling, licht toe: 'De nieuwe wetenschappelijke methode van Erasmus, zijn pedagogische vernieuwing en het feit dat er nu voor het eerst in Europa gratis en publiek lessen werden aangeboden in het Latijn, Grieks en Hebreeuws - de drie 'gewijde' talen van de Bijbel - werden vanaf de start een gigantisch succes. Vanuit heel Europa stroomden studenten naar Leuven.' Ondanks het succesverhaal had de oprichting van het Drietalencollege aanvankelijk heel wat voeten in de aarde. De tentoonstelling probeert die moeilijke beginjaren, het daaropvolgende succes tot de sluiting tijdens de Franse Revolu-

tie in al haar facetten te belichten. 'We hebben vier jaar research gedaan', aldus Jan Papy, 'lijsten opgesteld van mogelijk interessante sporen en honderden foto's besteld.' Het resultaat mag er dan ook best wezen. Het is een zorgvuldige opgebouwde tentoonstelling met een rijke verzameling aan schilderijen, collegenotities, lesboeken, brieven van Erasmus en veel meer. Een audiogids, digitale toepassingen en een 3D-reconstructie van het toenmalige college brengen de moderne wereld binnen.

'De nieuwe wetenschappelijke methode van Erasmus werd vanaf de start een gigantisch succes. Van heel Europa stroomden studenten naar Leuven.'

JAN PAPY,
CURATOR

Bovendien illustreert de tentoonstelling het belang van het Drietalencollege tot op de dag van vandaag. Bepaalde doceermethodes leunen nog sterk aan bij de praktijk in de filologie en de oriëntalistiek van nu, maar het is vooral de nauwgezette bestudering van bronteksten in hun oorspronkelijke taal die toen Copernicaans was. Hoe vanzelfsprekend dat nu ook klinkt, toen was het een heuse revolutie om de Bijbel in het Grieks, godbetert in het Hebreeuws te bestuderen en niet langer in de Latijnse versie.

Nobelprijswinnaars

'Een dogmatische wetenschap was niet langer houdbaar. Men moest bronnen onderzoeken in hun brontaal, men moest de diverse tekstgetuigen vergelijken om te komen tot een betrouwbaarder Evangelie', verklaart Jan Papy. 'Dat was Erasmus' methode: ad fontes én met eigen ogen kijken naar het object van uw wetenschap.

Niet langer via commentaren van autoriteiten voor u, maar wel via een directe studie van de tekst. Dat was de basis voor de wetenschappelijke revolutie.'

Die revolutie, dat nieuwe denken, verspreidde zich via de leerlingen en studenten van het Drietalencollege razendsnel over Europa. Niet enkel het kerklandschap veranderde voorgoed, maar ook op andere domeinen waren er spectaculaire nieuwe inzichten dankzij voormalige studenten. 'Men zou zelfs kunnen spreken van vele nobelprijswinnaars avant la lettre', dixit Jan Papy. Het gaat dan bijvoorbeeld om ronkende namen als Vesalius, Mercator en Gemma Frisius. Zij waren allemaal ondenkbaar zonder Erasmus en het Drietalencollege. Kortom: voor een inkijk in een bloeiperiode van deze universiteit moet u in de Centrale Bibliotheek zijn. De internationale uitstraling van de KU Leuven was misschien nooit zo groot als toen, topwetenschappers studeerden er af en de nieuwe onderwijsmethode was baanbrekend met nog steeds een impact op ons onderwijs vandaag.



Recensie: 'Joyride', de gloednieuwe EP van The Lighthouse

door Benno Debals

Het winteruur mag ondertussen al ingeluid zijn, toch brengt de Leuvense indie-popband The Lighthouse op 9 november een nieuwe EP uit vol zomerse en opzweepende klanken.

Als je naar de radio luistert en je houdt van indie-pop-rock en alles daar tussenin, is de kans groot dat je al eens van The Lighthouse gehoord hebt. Eerder dit jaar won de vijfkoppige Leuvense band, samen met Tamino en Kai Wén, De Nieuwe Lichting van Studio Brussel en traden ze daarmee in de voetsporen van oude bekenden zoals Equal Idiots, Brihang en Amongster. Negen maanden later hebben ze er al meer dan 100 concerten op zitten Van hier tot in Frankrijk en Duitsland, en hebben ze een fameuze radiohit gescoord met hun single Hollywood.

Hollywood is meteen ook één van de tracks van deze kortspeler. Het is niet de enige eerder uitgebrachte single op de EP. Joyride kan dan ook amper nieuw worden genoemd. Vier van de zes tracks op deze uitgave zijn al eerder uitgebracht als singles en twee daarvan zijn zelfs al te beluisteren geweest op de radio. *Hollywood* was dé hitsingle die hen de overwinning in De Nieuwe Lichting opleverde en Joyride kwam twee weken geleden binnen in de MNM50.

Een verrassing is dit radiosucces helemaal niet. Zelf citeren de leden van The Lighthouse invloeden als Two Door Cinema Club, The Wombats, The 1975 en Foals. Die bands zijn een duidelijke insteek voor de overheersende sfeer van deze EP. Opzweepende gitaarlijnen geplukt van Two Door Cinema Club combineren ze met met rockende synths van The Wombats en een indie-electronica toets gepikt van The 1975. Zo zou je de sound van The Lighthouse perfect kunnen omschrijven. Met een referentiekader als dit is het niet

moeilijk te geloven dat The Lighthouse gemakkelijk op de radio kan pronken.

Een andere factor in hun radiosucces is het feit dat de songs allemaal catchy zijn. Kijk maar naar wederkerende lyrics die in je hoofd blijven hangen zoals 'shut off all the headlights' in *Headlights* en 'I keep on moving' in *Joyride*. En geloof me, je zult blijven bewegen als je naar deze songs luistert. Zelf noemt The Lighthouse hun muziek 'music for Fridays' en daar zit het hem juist. Op vrijdagen ga je uit om te dansen en op muziek als deze kan je niet stil blijven zitten.

Ook de nieuwe songs moeten niet onderdoen voor de eerdere radiosuccessen. *Late Night Swimming* mag dan wel iets te veel voortbouwen op het gekende concept, toch springt het uit de hoop door een ongegeneerde gitaarsolo - een trend die de afgelopen tijd jammer genoeg in de vergetelheid is geraakt. Ook *Gold* springt eruit door zijn upbeat synths die de eerste tot en met de laatste noot blijven doorspelen. Het zou dan ook niet verbazen moesten er nog meer tracks van deze EP de ether halen.

Met deze EP heeft The Lighthouse duidelijk hun sound gevonden. Waar ze in hun eerste release meer focusten op strak gitaarwerk, gaat het er hier losser aan toe met een fikse portie synths die de boel een stuk dansbaarder maken. Deze EP kan hopelijk gezien worden als een opstapje naar een ambitieuzere release. Wij wachten alvast op wat de toekomst brengt. The Lighthouse zong het zelf al in *Hollywood*: "We better make it last." Inderdaad, jongens, you better.

CULTIP

DOOR SANDER VAN ISACKER

Donderdag 16 november, 20u
SYMFONIEORKEST LUCA - LUCA
CAMPUS LEMMENS

Klassieke muziek en hedendaagse thema's? Het kan! LUCA campus Lemmens organiseert met haar orkestklas een uitdagend programma voor jong en oud. Aan de hand van het thema "vluchten" zullen verschillende componisten de revue passeren. Daaronder bijvoorbeeld de componist Paul Hindemith, wiens werk verboden was tijdens het Naziregime. Ook een recenter werk van de Syrische componist Kareem Roustom komt aan bod.

Donderdag 16 november, 20u
SOLO TEN OORLOG DOOR TOM
LANOYE - 30CC/SCHOUWBURG

Twintig jaar geleden slaagde Tom Lanoye erin om acht spraakmakende koningsdrama's van Shakespeare te vertalen in één hedendaags theaterstuk. Een huzarenstukje dat in heel Europa lovende recensies kreeg. Dit doet hij nu opnieuw, maar in de plaats van het stuk te laten spelen door een professionele cast, doet hij het deze keer alleen. Kortom: een emotionele, intrigerende en soms grappige woordenwaterval om stil van te worden.

Zondag 19 november, 20u
THE COLORIST ORCHESTRA &
LISA HANNIGHAN - HET DEPOT

Voor mensen die hun zondagavond in Leuven met veel cultuur willen beëindigen, is er The Colorist Orchestra. Het concept is simpel: eerst nodigt men een artiest uit (Ierse pop-folk zangeres Lisa Hannigan) en vervolgens krijgt haar gewoonlijk repertoire een kleurrijke twist. Basisteksten worden behouden, maar dat is dan ook het enige. The Colorist Orchestra steekt de populaire nummers in een volledig nieuw jasje met behulp van klassieke instrumenten, gecombineerd met verscheidene home-made geluiden. Een echte must voor muziekliefhebbers van uiteenlopende genres.



Eens Dichter Bij: Jeroen Meus

door Benno Debals
tekening: Daphne de Roo

Elke donderdag van november, 22u
FILMKLASSIEKERS - CINEMA ZED

Voor vele studenten onbekend, maar sinds enkele jaren organiseert Cinema ZED samen met het vak filmgeschiedenis aan de faculteit Sociale Wetenschappen twee maanden vol filmklassiekers. Denk maar aan *The Exorcist* (23 november), de eerste horrorfilm die ooit genomineerd werd voor een Oscar. Het ideale moment om Halloween te herbeleven en dit allemaal in een jasje van de seventies. Voor de boxfans die betere uppercuts dan die van Mayweather willen bewonderen, is er *Raging Bull* met Robert De Niro (30 november). Allen daarheen!

Donderdag 23 november, 12u15
TUSSEN DE SOEP EN DE FEITEN -
BIBLIOTHEEK TWEEBRONNEN

Wil je dieper ingaan op de actualiteit van vandaag? Dan zit je hier goed! Een expert in kwestie vertelt uitgebreid over een actueel feit, met de nodige anekdotes, visie en achtergronden. Wie de smaak te pakken heeft, kan daarna de spreker bestoken met intrigerende vragen. Simpel opzet, met leuke resultaten en dit allemaal volledig gratis.

Dinsdag 28 november, 20u
CRY JAILOLO - 30CC/
SCHOUWBURG

Wie zegt dat je geen verhaal kan vertellen louter en alleen aan de hand van dans? Choreograaf Eko Supriyanto probeert het leven vast te grijpen op het tropisch eiland Jailolo. Als bekende duiklocatie heeft het vele troeven, maar de klimaatverandering en de vernietiging van de biotoop zijn onomkeerbaar. Aan de hand van ritmische dreigende beats wordt dit een heel rijke afwisseling van expressieve solo's en groot spektakel, die de onheilspellende waarheid van het eiland niet schuwt.

Om de twee weken vragen we een prominente figuur om zijn of haar favoriete gedicht. In deze editie deelt TV-kok Jeroen Meus zijn voorliefde voor 'Zwerversliefde' van Roland Holst.

Laten wij zacht zijn voor elkander, kind -
want, o de maatloze verlatenheden,
die over onze moegezworven leden
onder de sterren waaie' in de oude wind.

O, laten wij maar zacht zijn, en maar niet
het trotse hoge woord van liefde spreken,
want hoeveel harten moesten daarom breken
onder de wind in hulpeloos verdriet.

Wij zijn maar als de blaren in de wind
ritselend langs de zoom van oude wouden,
en alles is onzeker, en hoe zouden
wij weten wat alleen de wind weet, kind -

En laten wij omdat wij eenzaam zijn
nu onze hoofden bij elkander neigen,
en wijl wij same' in 't oude waaien zwijgen
binnen een laatste droom gemeenzaam zijn.

Veel liefde ging verloren in de wind,
en wat de wind wil zullen wij nooit weten;
en daarom - voor we elkander weer vergeten -
laten wij zacht zijn voor elkander, kind.

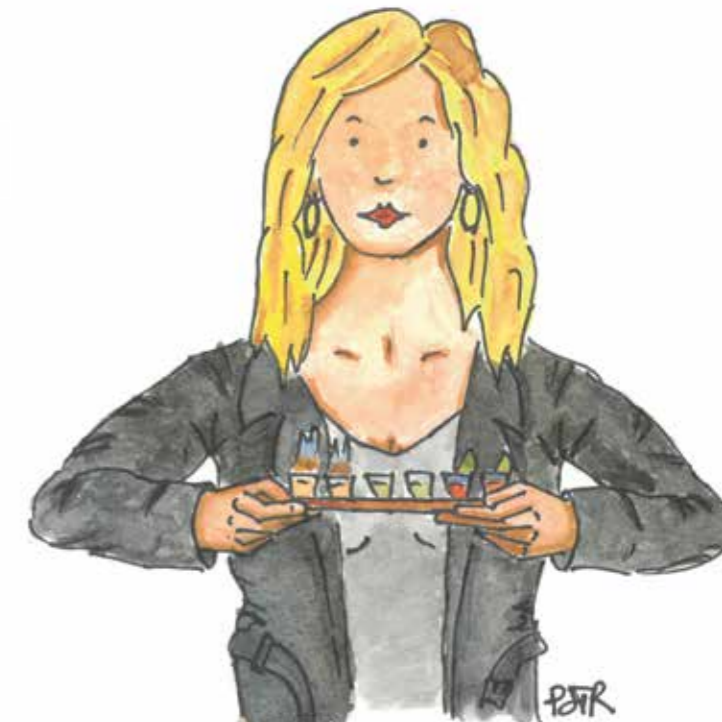
Over het favoriete gerecht van Jeroen Meus mag er dan wel geen zekerheid bestaan, maar het perfecte gedicht is naar eigen zeggen *Zwerversliefde* van Roland Holst. Hij leerde het kennen door Hans, zijn broer en tegelijk ook "souffleur in het leven", die het gedicht in het middelbaar verplicht moest lezen van zijn leraar. 'Dat je poëzie krijgt aangereikt door familieleden maakt het extra mooi.'

Hoewel het gedicht al bijna een eeuw oud is, ziet Meus er nog altijd een zeer hedendaagse boodschap in. De zachtheid en liefde waar het gedicht voor pleit zijn belangrijke zaken om de hardheid van de huidige maatschappij tegen te gaan. 'We zijn allemaal tegenwoordig beenhard voor elkaar. Als je kijkt naar commentaren op hln.be, om maar een voorbeeld te noemen, dan is het gemakkelijk om als Anoniempje op iedereen te bashen die beweegt of waar je nog maar een beetje jaloers op bent.' Daarnaast vindt Meus de sfeer van het gedicht perfect aansluiten bij zijn eigen persoon. Toen we hem opbelden was hij net zijn honden aan het uitlaten in het park. Het gedicht reflecteert dan ook die nood aan buitenlucht, geruststelling en decompressie. Zowel het ritme als de woordkeuze als de metaforen zijn voor hem toepasbaar op zijn algemene levensstijl.

Welke lessen kunnen we trekken uit dit gedicht? 'Simpel: wees lief en zacht voor elkaar. Daar komen we al ver genoeg mee.'

Huis der Rechten Dagboek van een student

door Romy Schneiderlin
beeld: Pjotr Hubin



Dagboek.

Ik hoef jou niet meer lief te noemen! Raad eens wie er naast mij ligt?

Gisteren in de pauze tussen twee colleges, stond ik met Lore op de gang te wachten. Ze lijkt geaccepteerd te hebben dat we bij elkaar horen tijdens de lesuren en gaat eigenlijk altijd naast me zitten. Nu stonden we dus voor de deur van het volgende college, en iemand naast ons had het met een vriend over de serie 'Dear White People' en dat het toch overdreven was om witte mensen een schuldgevoel te geven omdat ze wit zijn. Lore was met haar voeten aan het schuifelen, toen ze plotseling tegen die jongen zei dat witte mensen een beetje zoals de kinderen van beroemdheden zijn: ze hebben er zelf niet voor gekozen, maar kunnen wel zelf kiezen hoe ze met hun erfenis omgaan.

Ik keek hoe ze, al gebarend, de discussie voerde met hem. Hij had er duidelijk geen zin in, maar zij kreeg weer die pasgewassen stralendheid, dat frisse en blozende. Ze was aan het winnen. Waarom zo iemand pharma doet en dan naast mij gaat zitten, ik weet het niet.

Gisteravond ging ik met een fakbartocht mee, we stonden in het HDR met al die suffe andere eerstejaars (allemaal Laurensen en Romy's dus) en maar een paar tof-

fe, oudere jongens. De anderen waren aan het klagen over de muziek maar ik vond die domme schijven wel plezant. Als we thuis uitgaan, dansen we daar toch ook meestal op?

Lore kwam binnen, net toen ze verder wilden gaan, maar wij zijn samen gebleven. Ze had geen zin in de groep, fluisterde ze.

We hadden net pintjes gehaald toen iemand aan de toog vroeg of we ook jenever wilden. Hij was heel lang, en blond, en leek op Willem. Ik denk dat hij wel drie keer heeft besteld, terwijl hij steeds naar Lore bleef kijken, maar ik weet het wel als ik moet stoppen dus liet mijn jenever gewoon telkens op de grond vallen. In discussies is Lore degene die weet hoe het werkt, maar hier ben ik haar de baas. Ze keek me vragend aan terwijl ze het derde shotje naar haar mond bracht. Lore, die kleurrijke Lore, die jenevershotjes drinkt: het lijkt wel een kermisattractie.

Ik denk dat het na de derde was dat hij vroeg of we met elkaar gingen muilen.

Lore zei nee terwijl ik 'ja hoor' stamelde, en toen lachte ze. Ik heb ook maar gela-

chen en nog meer jenever gehaald. Toen ik terugkwam was de net-niet-Willem op een paar andere meisjes afgestapt, dus we stonden weer alleen, samen. Ik heb een paar keer een mopje gemaakt over het muilen, en meer jenevertjes gehaald, tot zij het als grap ook wel een goed idee vond. Aan het eind van de avond wilde ze niet alleen naar huis. Ik denk dat ik dat allemaal uit mijn tenen haalde, want met jongens ben ik nooit zo handig. Er was nog altijd niets gebeurd, maar onderweg leunde ze half van dronkenschap tegen me aan en ik rook een vleugje shampoo, iets met munt of eucalyptus. Ze hoefde geen pyjama te lenen, zei ze, dus ze had alleen haar ondergoed aan en ik voelde steeds haar huid als het dekbed wat omhoog ging. Ik weet niet of zij het doorhad, omdat ze niet zo helder meer was, maar ze legde haar hand over me heen. Ik kon bijna niet meer ademhalen toen ik mijn onderarm tegen die kleine vingers vleide. Ze wiebelde ermee. Was het expres? Ik heb me omgedraaid, naar haar toe. We lagen borst tegen borst, ademdeug tegen zucht, met kriebelende haren rond onze gezichten. Ze wreef die wiebelvoeten weer langs elkaar. Je weet toch wat dat betekent, dagboek, als een meisje haar voeten warm probeert te wrijven?





Scherpgesteld - 24 urenloop
beeld: Seppe Duwé, Bavo Nys &
Zourab Moussaev



Een koffietje, een leuke babbel, meer moet dat niet zijn

door Vinsent Nollet / foto: Bavo Nys

De reeks 'In de marge' zoekt studenten die zich inzetten voor minder zichtbare vormen van vrijwilligerswerk. Deze editie spraken we met Jef, student handelsingenieur en animator in het rusthuis.

'Ze noemen mij 'animator'. Ik heb vanaf het begin gezegd dat ik geen zorgverlener wilde zijn. Ik kan dat ook niet en het is niet mijn interesse. Ik steek elke vrijdag een handje toe in het rusthuis. Dat engagement is zeer breed. Vanaf 8u help ik met het ontbijt en om 10u doe ik een activiteit met de bewoners. Vaak zijn dat klassiekers als een bingo, quiz of dansje, maar ook uitstappen.' 'Onlangs ben ik ook gewoon een uurtje de stad ingetrokken met een bewoner wiens kamergenoot was overleden. We zijn dan samen een koffietje gaan drinken, om de gedachten wat te verzetten. Er gebeurt altijd wel wat anders.'

Hoe ben je in het woonzorgcentrum terecht gekomen?

'Studenten hebben veel tijd op overschot. Je dwingt weinig respect af met uitgaan alleen. Ik voelde me persoonlijk gewoon een beetje nutteloos. Ik kon toch iets doen, vond ik. Dan ben ik naar het rusthuis gestapt met de vraag of ze me daar niet konden gebruiken. Dat was gewoon het eerste wat in me opkwam en ze waren daar heel blij mee. Ik kon meteen beginnen.'

'Het leek me zo'n plek waar je echt iemand blij kunt maken en dat is ook echt zo. Het valt meteen op als ik binnenwandelen, dat geeft veel voldoening.'

Sta je soms voor moeilijke situaties?

'Het is soms wel moeilijk, in die zin dat er mensen zijn die echt niet zo gelukkig zijn. Na een overlijden bijvoorbeeld, of mensen die eenzaam zijn. Maar het is net goed dat jij er dan kunt zijn voor een babbel of een activiteit.'

'Het helpt om er gewoon over te kunnen praten, ook al zeg jij dan niets terug. Bij verdriet over een overleden partner laat je ze daarover vertellen en dan luister je gewoon. Dat doet hen deugd en je staat hen zo ook toe om er trots over te zijn, eerder dan verdrietig. Wie

die persoon was, wat die gedaan heeft. Het is leuk als er iemand is die luistert.'

Staan de bewoners ervoor open dat jij die rol invult?

'Vaak weten mensen zelf niet zoveel meer over zichzelf of over vroeger. Ze kunnen er dan ook weinig over kwijt. Je hebt ook bewoners die liever op zichzelf zijn en zich naar hun kamer terugtrekken bij een activiteit. Dat respecteert je. Ook die mensen kun je beïnvloeden door maar gewoon een beetje goed gestemd en positief te zijn, dan hoef je er nog niet mee gesproken te hebben.'

'Ook voor dementerende bewoners geldt dat. Ze vergeten snel, maar de emoties houden ze veel langer bij. Als je dan een leuke babbel hebt, houden ze dat lang vol. Ze vallen dan veel in herhaling, maar verheugen zich telkens weer om het antwoord. Die gesprekken hebben zeker nut.'

'Dat maakt me ook niet ongemakkelijk. Niemand kiest daarvoor. Ik hoop dat als ik zelf later dement zou worden en voortdurend hetzelfde vertel, er toch iemand is die naar me luistert.'

Zou je kunnen zeggen dat je vrienden vindt in het rusthuis?

(Lacht) 'Ja, eigenlijk wel. Ik ging normaal gezien enkele dagen geleden met Simone, een vrouw die er nog goed bij is, maar wat moeite heeft met haar evenwicht, een pintje pakken in de namiddag. Ze was wat ziekjes, dus het ging niet door. We zullen volgende week dan wel gaan.'

'We hebben zo'n andere levensstijl dat we nooit dikke vrienden zullen worden, maar ik mis hen wel. In de vakantie bijvoorbeeld. Het kan dan echt deugd doen om weer terug te zijn.'

Zijn er situaties die je bijgebleven zijn?

'Martje is zeer dement. Ze herkent me niet

en kan me niet onthouden. Maar het grappige is dat ze elke week wanneer ik langskom exact hetzelfde tegen me zegt. 'Ah, schone jongen', zegt ze dan. Altijd op precies dezelfde manier. Zo hebben ze allemaal wel een aantal dingen die ze exact zeggen zoals ze het denken. Ze zijn dan zo eerlijk, maar hebben het zelf niet eens door. Die oprechtheid vind ik mooi.'

Denk je dat iedereen geschikt is om te doen wat jij doet?

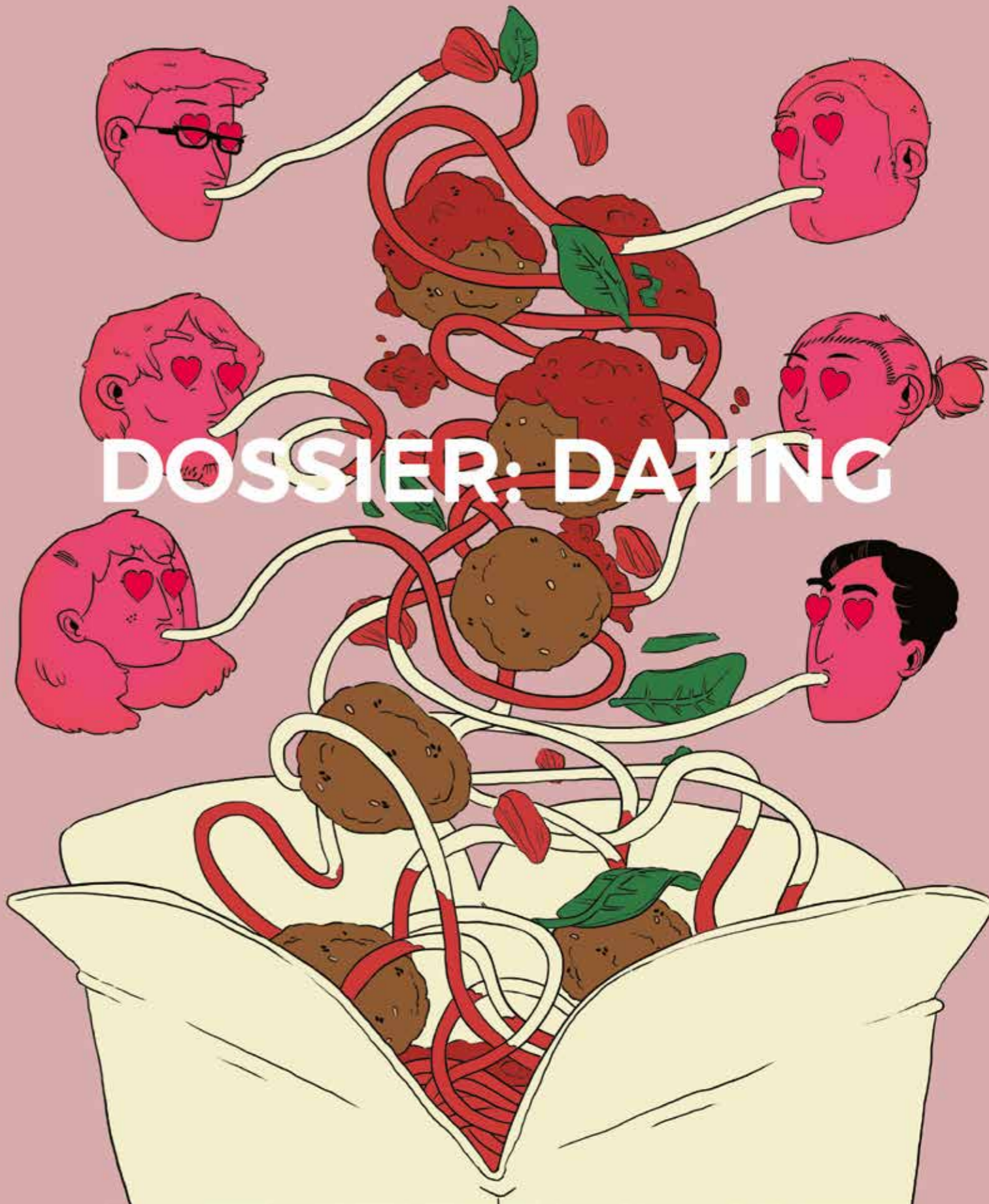
'Ik denk van wel, omwille van wat het is. Iedereen zou eens moeten zien hoe het daar is en hoe het niet altijd even correct is hoe ze die mensen daar plaatsen. Ik denk dat je daar veel uit kan leren.'

'Of iedereen er ook goed in kan zijn? Voor sommige mensen is het misschien gewoon wat moeilijker. Iedereen kan het, maar het is moeilijk om mensen zo kwetsbaar aan te treffen. Je moet sociaal zijn, je moet mensen kunnen verstaan, je moet je in hun positie kunnen verplaatsen. Maar iedereen moet het zeker proberen, desnoods voor één keer. Het geeft veel meer inzicht in wat het is.'

Wat heb jij er uit geleerd?

'Vooral het belang van animatie. Je hebt echt weinig te doen in een rusthuis, daar had ik nooit zo bij stilgestaan. Tegelijk zijn dat mensen die een heel leven achter zich hebben, die zoals ik waren, die ook jong geweest zijn.'

'Ze hebben zoveel te vertellen, maar zo weinig mensen om ernaar te luisteren. Het rusthuis probeert daar wat aan te doen en ik waardeer iedereen die zich ervoor inzet. Het is nooit vergelijkbaar met het leven dat ze voordien hadden. Zeker omdat ze er niet voor kozen om daar te zitten. Je moet je de vraag stellen hoe dat voelt. Dat zet mij ook het meest aan om er elke vrijdag weer te staan. Je voelt je daar nuttig.'



DOSSIER: DATING

UHM, HOE ZAL IK DIT BENOEMEN?



"WE ZIEN WEL WAAR DIT NAAR TOE GAAT"

Over broekzakliefdes en bindingsangst

Sinds de seksuele revolutie maakte onze datingcultuur tabula rasa. Porno, Tinder en casual sex: zijn klassieke relaties anno 2017 outdated?

door Nora Sleiderink / tekening: Guillaume Deprez

Studenten lijken vaker situationships aan te gaan: je gaat samen op dates, ontmoet elkaars vrienden, vertelt je intiemste geheimen en hebt exclusieve seks. Maar dat een relatie noemen? Ho maar. DTR (define the relationship) leidt vaak tot meer stress dan de gemiddelde blok. Zijn we dan zo bang voor het r-woord? Nochtans valt het best wel mee met jongeren hun bindingsangst. 'Ik kan me inbeelden dat er het gevoel is dat dat meer is, maar er is niet echt onderzoek om dat te staven', klinkt het bij Lies Verhetsel van Sensoa. Ook Dirk Monsieur, psychiater bij het Universitair Psychiatrisch Centrum KU Leuven en coördinator aan het studentengezondheidscentrum, merkt geen dergelijke trend op. Beide geven wel aan dat de bindingen die jongeren aangaan, niet meer te vergelijken zijn met die van vroeger.

'Er zijn nu meer vormen van relaties, waardoor men ook een minder intense binding kan aangaan', stelt Monsieur. De reden dat jongvolwassenen meer en meer alternatieve relatievormen aangaan, zou te wijten zijn aan hun onzekere levensfase. Het stadium van jongvolwassenheid wordt steeds langer: jongeren studeren langer, hebben een precare positie op de arbeidsmarkt en hebben dan ook een financieel onzekere toekomst. Dat leidt ook tot het uitstellen van serieuze relaties en commitment. 'Wat daarom nog niet betekent dat ze geen enkele verbinding meer willen met elkaar', legt Elisabeth Timmermans uit, die doceerde op onderzoek naar dating-app Tinder.

Normverandering

Die alternatieve vormen kunnen juist ook positief zijn, zegt Monsieur. 'De vorm van de relatie past dan ook meer authentiek bij hoe men zich voelt.' Toch kan het vermijden van bindingen inderdaad ingegeven zijn door angst. 'In de liefde bots je vaak met de ander. Maar als de twee partners zien dat de liefde er nog steeds - op haar kwetsbare manier - is en ze die kunnen blijven delen, dan kunnen ze constructief omgaan met die angst.' Bovendien hoeft een casual relatie niet te betekenen dat er daarna geen echte relatie uit kan bloeien. 'We zien dat er bij twintigers nu meer experimenteelgedrag is dan vroeger', merkt Verhetsel op. 'Het wordt nu meer geaccepteerd door hun omgeving dat het allemaal niet direct zo duidelijk is. Het geeft niet dat men er niet meteen het label 'relatie' op plakt.' Dat beaamt Timmermans. 'Vroeger ging je eerst op date, terwijl je nu ziet dat mensen vaak eerst fysiek intiem zijn voor

ze elkaar op emotioneel vlak leren kennen. Dat betekent niet dat een one night stand nooit een relatie kan worden.' Er is een normverandering die stelt dat casual sex - van one night stands over fuckbuddy's tot friends with benefits - oké is.

Porno en projectie

Die maatschappelijke acceptatie lijkt te gelden voor seks in het algemeen. Porno is het nieuwe normaal en onze samenleving is door en door geseksualiseerd. Wie zich daartegen verzet, is preuts of conservatief. Nochtans beïnvloedt die seksmaatschappij jongeren sterk. Steven Eggermont onderzoekt de effecten van geseksualiseerde media (zoals pornografie, maar ook pakweg soaps en actiefilms die genderstereotypes bevestigen) op jongeren. In een vorige fase werden tieners onderzocht, die nu opnieuw worden gecontacteerd. Een groot deel van hen is tegenwoordig student. 'Conclusies zijn nog prematuur. Toch kunnen we al stellen dat er een samenhang bestaat tussen hoeveel jongeren aan dergelijke media zijn blootgesteld en hun eigen normen en waarden op lange termijn.'

'Het geeft niet dat men er niet meteen het label 'relatie' op plakt'

LIES VERHETSEL,
MEDEWERKER SENSOA

Denkbeelden uit geseksualiseerde media worden geïnternaliseerd en geprojecteerd op eigen relaties. Deze mannen zouden dus vasthouden aan een ideaalbeeld van kracht en dominantie. Vrouwen zouden bijvoorbeeld het vaker elkaar kunnen begrijpen zonder gedachten te moeten uitspreken, beschouwen als tekenend voor een goede relatie. Deze stereotypes bieden houvast, maar leiden ook tot onzekerheid. 'Het wordt vaak gezien als een vergelijkingspunt. Maar dat valt dan negatief uit, omdat het een doorgedreven ideaalbeeld is waar bijna niet aan voldaan kan worden', stelt Eggermont.

Dat ideaalbeeld lijkt makkelijker dan ooit te handhaven online. Op sociale media en dating-apps heb je zelf de touwtjes in handen over je persona en imago. Dat creëert een zekere veiligheid, maar heeft ook tot effect dat er een angst ontstaat voor in *real life contact*. Fenomenen zoals textationships, waarbij je online een intieme band met iemand hebt maar of-

fline nauwelijks of niet afspreekt, maken hun opmars. Hoe authentiek zijn onze broekzakliefdes?

'Jongvolwassenen hebben geen probleem om toe te geven dat ze op dating-apps zitten, maar wél dat ze erop zitten om een partner te vinden'

ELISABETH TIMMERMANS,
ONDERZOEKER

'Die vraag wordt vaak gesteld door de vorige generatie, voor wie online verliefd worden als volstrekt ondenkbaar wordt gezien. "Jongeren durven niet meer echt af te spreken", klinkt het, waarbij de ondertoon dan is dat online communicatie minderwaardig is', zegt Eggermont.

Zelf gaat de communicatiewetenschapper niet mee in dat verhaal. 'Het is waar dat jongeren meer online en minder *face to face* communiceren. Maar daarom is die communicatie nog niet minder diepgaand.' Integendeel, uit empirisch onderzoek blijkt dat sociale media andere en soms zelfs meer diepgang vragen. Er is dus een extra dimensie aan de communicatie, wat juist positief kan zijn.

Die online communicatie wordt gretig opgezocht via apps als Tinder. Al blijft het daar zeker niet bij. Bepalend voor de stap van online naar offline, is het motief om op Tinder te zitten. Wie seks of een relatie zoekt, zal sneller geneigd zijn om een date te regelen dan wie voor entertainment, nieuwsgierigheid of tegen de verveling swipet. Ongeveer zes op tien sprak al eens af met een match.

Eén op de acht Tindergebruikers vond zelfs een relatie via de app. Nochtans beweren we massaal niet op Tinder te zitten om een lief te vinden. 'Jongvolwassenen hebben geen probleem om toe te geven dat ze op dating-apps zitten, maar wél dat ze erop zitten om een partner te vinden.'

'Ik zit erop voor de fun, maar een relatie is mooi meegenomen', klinkt het smoesje vaak. Hoewel online daten schering en inslag is geworden, is de acceptatie er nog niet altijd. Maar stigma's over de jeugd van tegenwoordig ten spijt, vervalt het datinggedrag van jongeren dus vaak terug in klassieke patronen.

'Til Death Do Us Part

Ten minste hou(d)baar tot: over high school sweethearts & leren loslaten

door Vinsent Nollet / beeld: Guillaume Deprez

Trouwen met je high school sweetheart: evident voor de één, schrikwekkend voor de ander. Hoe kijken studenten naar een vaste relatie? En wat als het misloopt? Veto verzamelde enkele getuigenissen.

'Voor mij is het een kwestie van plannen', zegt Fien, die al sinds het middelbaar een relatie heeft. 'Het is soms puzzelen, je moet je agenda's echt naast elkaar leggen.' 'Je moet je vooral op elkaar blijven afstemmen', vindt Gianni. 'Als je voelt dat dat niet echt meer gebeurt wordt het best moeilijk. Je verandert allebei een stuk.'

Fien: 'We waren al samen in het middelbaar en de universiteit bracht heel wat veranderingen. Die relatie was dan een zekerheid in mijn leven, ook nu nog. Maar anderzijds kijk ik ook wel van dag tot dag. Nu studeren we, daarna moeten we werk zoeken en wat dan gebeurt zien we wel.' Of je dan ook wat mist van het studentenleven? 'Soms denk ik er wel aan hoe het zou zijn om single te zijn. Ik was heel mijn studententijd niet single, daardoor mis

ge relatie weet je niet meer wat het is om alleen te zijn', zegt Gianni. 'Je had iemand die jou liefheeft, dat geeft een veilig gevoel. De angst om dat te verliezen was bij mij ook sterker voor de breuk, toen ik het voelde mislopen. Na de breuk merk je dat het je best nog lukt om alleen te zijn.'

'Eigenlijk is de tweede periode de moeilijkste, omdat de pijn dan begint te vervagen en je in een grijze zone terecht komt. Je hebt de ander niet meer, maar ook de pijn niet. In de eerste periode na het verlies heb je in ieder geval nog het gevoel dat je die ander kwijt bent, dat maakt je niet volledig eenzaam. Als dat wegvalt voelt alles wat betekenisloos aan.'

'Ik ben niet meteen na de breuk beginnen zoeken, maar na een paar maanden wil je je ook wel weer wat aantrekkelijk en be-

iemand moet vinden, dat ik niet alleen wil zijn. Ik ben ook al wat ouder.'

'Je leert nu gewoon veel nieuwe mensen kennen en er gebeurt veel', vindt Lorens. 'Met je collega's later zal je niet snel wat beginnen, dat zijn de meeste nieuwe mensen die je dan nog leert kennen.'

'Ik denk dat je veel geluk hebt als je in je studententijd de ware al vindt. Het is een periode waarin je ook jezelf beter leert kennen, waarin je je losmaakt van je ouders en op je eigen benen gaat staan', zegt Jens.

'Ik denk dat het dan heel mooi is als je samen met iemand anders kunt veranderen en je je op zo'n manier op elkaar kunt afstemmen dat je eenzelfde weg blijft inslaan. Maar dat lijkt me ook eerder uitzonderlijk. Het hangt bovendien af van relatie tot relatie.'

JONAS HEEFT HET MOEILIK NA ZIJN BREUK



"HET PROBLEEM IS DAT IK NIET MEER NAAR MIJN VERTROUWDE JACHTGROND KAN"

je wel iets denk ik. Maar je zegt dat niet graag hardop', zegt Kato.

'Bij mij speelt ook niet zozeer de vraag of het deze persoon is met wie ik de rest van mijn leven wil delen, maar eerder of ik dat wil op dit moment. Mijn vriend en ik zijn al een tijd samen en we studeren bijna af. Maar wat daarna? Samenwonen komt dan meteen naar boven, terwijl je dan nog super jong bent. Dat is meteen helemaal anders dan het studentenleven. Je moet op veel vlakken rekening gaan houden met iemand.'

Break up

Het gebeurt ook dat studenten na een lange relatie plots weer single zijn, midden in hun studententijd. Wat dan? 'Na een lan-

geerlijk voelen. Ik heb daarin ook ervaren dat ik er niet meteen aan toe was. Dat ik met een meisje samen was, maar dat mijn lichaam niet meewerkte. Dat ik hem plat gezegd gewoon niet omhoog kreeg.'

The one that got away

Phillipe: 'Ik kwam uit een relatie van vijf jaar en ik had zeker wat schrik. Ik had wel het geluk dat er toen net veel vrienden in Leuven kwamen studeren en zij gingen vaak uit. Dat maakte dat ik nooit echt alleen was in die periode. Ik voelde me ook nog heel jong toen, ik had niet per se behoefte aan een lange relatie. Ik heb dan ook een tijd gewacht om er opnieuw mee te beginnen. Nu kom ik weer opnieuw uit een relatie en heb ik meer het idee dat ik

Ode aan de liefde

'Ik geloof wel nog steeds in de liefde', zegt Gianni. 'De liefde op zich kan een wonder zijn en het leven verrijken op een manier zoals niets anders dat kan. Het geeft een heel specifieke soort vreugde die je je leven tot in het diepste met iemand kan delen. Als zoiets gebeurt, dan is dat wonderbaarlijk. In die zin denk ik dat de liefde iets is wat vrij zeldzaam is en des te meer gekoesterd moet worden. Als je er wat moois over wil lezen moet je *Ode aan de liefde* van Badiou lezen. Hij schrijft heel begrijpelijk.'

Alle namen in dit artikel zijn gefingeerd.



Blind dates in tijden van Facebookstalking

'Ik trakteer het eerste pintje als je een schildpad nadoet'

door Nora Sleiderink / beeld: Adam Ryo Wibowo

Op date gaan met iemand die je nooit zag, sprak of stuurde. Het klinkt idyllisch, maar in tijden van social media quasi onmogelijk.

We stalken duchtig de achterneef van de zus van het nieuwe lief van onze ex. Het spreekt dus voor zich dat ook potentiële partners aan de Facebook-test worden onderworpen. Veto ging de strijd met de virtuele wereld aan en stuurde twee zenuwachtige vrijwilligers op blind date. Het resultaat? 'Een konijn, dat is voor mij een no-go.' Philip houdt wel van een uitdaging. Vorige maand stuurden we onze eigenste Tomteterom het podium op om te testen of hij zich in een week kon omtoveren tot stand up comedian. Deze keer proberen we Philip van straat te krijgen door hem te koppelen aan de Antwerpse Margot. Afspreken met iemand die je totaal niet kent, blijkt geen sinecure. Philip had geen roos in zijn knoopsgat gespeld voor de herkenbaarheid. En dus was het even naar elkaar zoeken in het station van Antwerpen. Voor het gemak kregen de twee net op voorhand wel elkaars nummer, kwestie van niet per ongeluk een andere wildvreemde aan de haak te slaan. 'Die sms'en vond ik eigenlijk echt leuk!', zegt Philip achteraf. Hij had gegrapt dat hij zich herkenbaar zou maken door een schildpad na te doen. Margot reageerde dat ze het eerste pintje zou trakteren als Philip zich daaraan zou houden. Zo gezegd, zo gedaan.

Paringsdans

Dat bleek buiten de militairen in het station gerekend. Philip werd na een misverstand over foute bedoelingen door de mannen in uniform vriendelijk verzocht zich minder verdacht te maken. In het sms-verkeer werd ondertussen nog nagedacht over een paringsdans en het betasten van passanten om te zien of ze inderdaad dat ene fluwelen kleedje droegen. Maar in het echt bleef de klik wat uit. 'Als je date, is dat gewoonlijk iemand die je kent van een organisatie waar je allebei actief bent, of een gemeenschappelijke vriend', vertelt Margot. Maar zonder enkel aanknopingspunt, blijkt de conversatie moeilijker. 'Daardoor bleef het gesprek wat op de oppervlakte.' Het voordeel aan apps zoals Tinder, is ook dat je al een zekere preselectie kunt doorvoeren. Hou je niet van rokers, dan kun je zij die op hun profiel foto poseren met sigaret makkelijk naar links swipen. Op de redactie werd op voorhand gegrapt dat we Philip best niet koppelden aan een dierenmeisje. Dat was wel het geval met Margot, die net een konijn had geadopteerd en met plezier vertelde over haar geliefde viervoeter. Geen match in real life dus. Maar beide een unieke ervaring rijker, dat wel.

Hard to get, de nieuwe norm?

De paringsdans vroeger en vandaag

door Arne Vermassen / beeld: Els Cole

De zoektocht naar een partner is geen sinecure in tijden van sociale media. Ongeschreven dating-regeltjes steken de kop op en hard-to-get zijn is de norm. Waar komt dit vandaan?

Nerveuze afspraakjes, hordes aan elektronische aanbidders en welgeplaatste berichtjes met de bijhorende emoticons. Vandaag de dag allemaal zeer normaal, maar deze gewoontes behoren zeker niet tot de aloude normen van het daten. Om tot een duidelijk beeld van de huidige situatie te komen, moeten we eerst een kijkje nemen naar het verleden.

Een loskoppeling van termen

Eeuwenlang huwden ouders hun kinderen uit met politiek of economisch gewin op het oog. Of de twee partijen al dan niet bij elkaar pasten, deed er vaak niet toe. Romantiek? Dat reserveerde men voor geheime ontmoetingen onder egelantierstruiken. De laatste eeuw bevindt de liefde zich echter in een stroomversnelling. Paul Enzlin, professor Seksuologie, spreekt van een ware loskoppeling. Met de uitvinding van anticonceptiemiddelen en in het bijzonder de pil krijgen relaties een heel andere betekenis dan voordien. 'De pil heeft ertoe geleid dat vrouwen bevrijd werden van hun biologisch noodlot, in de zin dat niet elke vrijpartij tot zwangerschap kan leiden. Vroeger was seksualiteit aanvaard binnen een relatie voor voortplanting, nu merk je dat relatie en seksualiteit meer losgekoppeld zijn.'

Of dat een goede ontwikkeling is geweest is niet zeker. Voor wie gelooft dat relaties en seksualiteit samenhangen, kan het een slechte evolutie genoemd worden. Het blijft, zeker in de studententijd, belangrijk om een seksuele identiteit te ontwikkelen, zegt Enzlin. En vandaag de dag moet dat niet meer verplicht in een relationele context. Ook alle sacraliteit rond 'maagd zijn' is door die loskoppeling van termen verloren gegaan. Maagdelijkheid wordt niet meer ervaren als iets positiefs, maar als iets waar men vanaf moet.

Twarrels, kwarrels, scharrels en préla's

De weg naar seksuele exclusiviteit blijft daarbij nog steeds een vorm van aftasten, benadrukt Enzlin. 'In Nederland hebben ze er natuurlijk allerlei benamingen voor gevonden, daar spreken ze bijvoorbeeld over twarrels, kwarrels, scharrels en préla's'. Een twarrel is daarbij een 'twijfelachtige relatie waarbij men nog wat aftast om te kijken of het effectief iets kan worden'. De bekendere term 'scharrel' duidt aan dat je iemand hebt verleid om mee naar huis te krijgen. Bij 'kwarrel' wordt het leuk: die term wijst op het aspect waarbij je nog probeert te achterhalen of het een kwalitatieve scharrel kan zijn. Een préla, ten slotte, is de voorloper van een relatie.

De ongeschreven regels

Tegenwoordig gebeurt de zoektocht naar een partner steeds vaker via sociale media. Voor zij die zich wagen aan deze online paringsdans - die kan resulteren in een twarrel, kwarrel, prela of relatie - gelden een heleboel ongeschreven regeltjes.

Een constante binnen die regeltjes is dat men niet wanhopig mag overkomen: té snel antwoorden op een bericht wordt dikwijls afgeraden. *Double texting*, waarbij een tweede bericht volgt op een onbeantwoord bericht, is al helemaal uit den boze. Over je ex praten? Hoe wanhopig kan je zijn. Daarnaast dicteren enkele hardvochtige stereotypes hoe het verleiden in zijn werk hoort te gaan. Zo moet een vrouw aanvankelijk hard-to-get spelen. Hier kan een link worden gelegd met de loskoppeling tussen relatie en seksualiteit: vrouwen hebben nu namelijk meer vrijheid op seksueel vlak dan vroeger. 'Een man die veel relaties heeft, is stoer; een vrouw daarentegen wordt al snel gezien als een hoer. Als vrouwen een te gemakkelijke prooi zijn, dan hebben mannen ook niets aan de "jacht" gehad', vertelt Enzlin. Het is deze zogenaamde 'stoer-hoer'-dichotomie die de 'hard-to-get' mentaliteit in het leven roept.

Leg 'm maar op tafel ... je portefeuille

Daten als jongen anno 2017

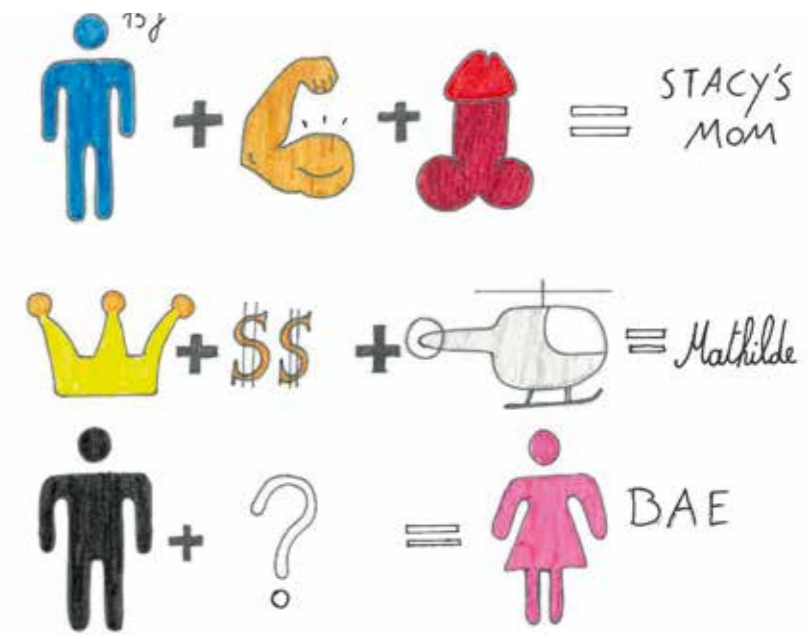
door Jef Cauwenberghs
tekening: Philip Lammens

De rekening komt. Oei! Hij of zij? Nog steeds nemen jongens bij het daten het meeste initiatief, maar stilaan keert het tij.

'Was daten tegenwoordig maar zo simpel en romantisch als het in de jaren '80 was', mijmert de New Yorkse blogster Stephanie Maida. 'Je ontmoet een schattige jongen. Hij vraagt je mee uit, haalt je later op in zijn Mustang en je rijdt samen de zonsopgang tegemoet. Zucht.' Heeft de Amerikaanse een punt en zijn jongens in de datingwereld niet meer de charmante gentlemen van weleer? *Chivalry is dead* is een bekende boutade die wel lijkt op te gaan in een wereld waarin netflix & chill of hookup cultuure gangbare termen zijn geworden. Een recent onderzoek gepubliceerd in Time Magazine toonde zelfs aan dat jonge mannen meer emotioneel genot uit bromances, hechte vriendschappen met andere jongens, halen dan uit de romantische omgang met hun vrouwelijke tegehangers. Met andere woorden: een vaste relatie mag maar het hoeft niet per se voor de mannelijke student. Ligt de bal na eeuwen van masculien initiatief dan eindelijk in het meisjeskamp?

Eerste stap

Zo ervaart student Frits Van de Kerpel het nog niet helemaal. 'In mijn date-ervaring voel ik dat je als jongen toch nog vaak de eerste stap moet zetten', legt hij uit waarna de nuance volgt. 'Maar wanneer ik met vrienden uitga gebeurt het wel eens dat er meisjes met ons een gesprek proberen aanknopen.' Dat evenwicht in initiatief nemen valt ook bij kersvers alumnus Anouk te horen. 'Ergens heb ik nog een klassiek verwachtingspatroon waarbij ik stiekem hoop dat de jongen het initiatief neemt. Maar eigenlijk moet het van beide kan-



ten komen. Ik neem als meisje vaak een afwachtende houding aan maar als ik merk dat de signalen die ik opvang positief zijn, durf ik ook wel eens een move maken. Als er dan geen reactie komt, ligt de bal wel terug in zijn kamp. Ik ga écht geen twee keer na elkaar sturen', vertelt ze met een knipoog.

Recent onderzoek in Time Magazine toonde zelfs aan dat jonge mannen meer emotioneel genot uit bromances, hechte vriendschappen met andere jongens, halen dan uit de romantische omgang met hun vrouwelijke tegehangers.

Elisabeth Timmermans, die in september doctoreerde met een onderzoek naar online dating ziet hoe op het net de traditionele rolpatronen toch nog door spelen. 'Op Tinder zien we dat meisjes doorgaans meer matches hebben dan jongens en dat het het eerste contact toch nog vaak van de jongen moet komen.'

Wie gaat dat betalen?

Een ander vraagstuk is wie na de eerste pasjes de dans leidt én betaalt. In een klassiek patroon was het de man die netjes de deur voor de vrouw openhield en nadien met een glimlach de rekening van een avondje daten betaalde. Onlangs nog speelde bank ING in op dat traditionele verwachtingspatroon met

een reclamecampagne voor zijn nieuwste overschrijvingsapp. 'Betaal jij me terug als het niets wordt', stond er te lezen boven een foto van een man die via zijn smartphone een som geld van zijn vrouwelijke date terugkreeg. Vraag is of jonge mannen überhaupt nog steeds als enige hun beurs opentrekken. 'Sommige jongens staan er echt op om je te trakteren. Ze vinden het haast een belediging als jij eens wil betalen', countert Anouk. 'Dat mag maar het hoeft voor mij niet.' 'Van mijn papa heb ik geleerd dat het normaal is dat de man betaalt', legt student Jan uit. 'Maar ik denk er tegenwoordig wel over na of het niet eerlijker is dat iedere gewoon zijn ding betaalt.' 'Uit Amerikaanse literatuur zien we dat emancipatie ervoor gezorgd heeft dat vrouwen in de VS vaak zelf hun rekening willen betalen. Het is zelfs not done als de man dat wil doen. In Europa is die trend nog niet zo sterk maar de VS zijn wel vaker voorloper', legt Timmermans uit.

Seks!

Tot slot rest ons de vraag waar jongens tegenwoordig op uit zijn bij het daten. Het cliché wijst steevast in de richting van het alfamannetje met zin in een stevig potje seks terwijl meisjes op zoek zijn naar de prins op het witte paard. 'Achterhaald', vindt Timmermans. 'Het klopt dat jongens vaker dan meisjes uit zijn op seks maar ze zijn zeker geen meerheid. Ook jongens zoeken een relatie terwijl niet alle meisjes wachten op hun prins. Wat we zien is dat de meesten eigenlijk gewoon online daten voor de fun.'

Barbara*: Schaamteloos laten zien dat je interesse hebt, werkt ook. Zeker als meisje heeft dat een verrassingseffect. Soms moet je afstandelijk zijn en beginnen met de 'tekens', maar na een tijdje kan je niet anders dan de spreekwoordelijke poort openhouden en een bord ophouden met 'hallo, ik heb u graag'. Het is keihard werken.

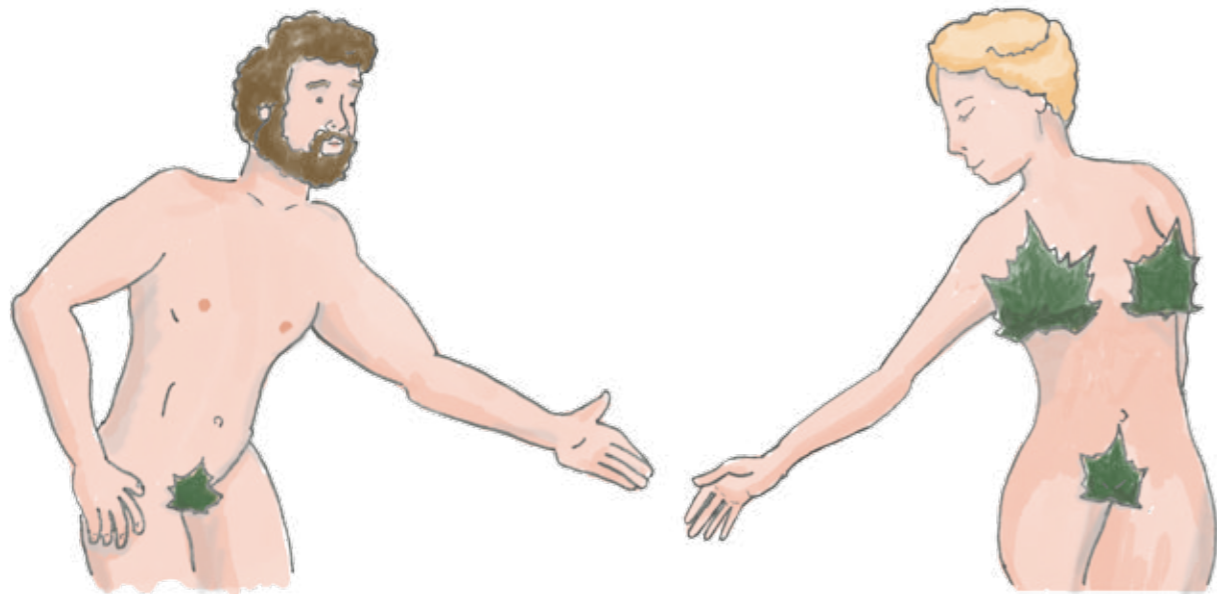
Bram*: Het is moeilijker voor een man om hard-to-get te spelen. De ongeschreven regel hier is namelijk dat jongens de eerste move moeten maken naar meisjes toe. Pas als het meisje superhard *into you* is en veel met je wilt sturen, kan je als man hard-to-get zijn. Als je weet dat zij jou zeker ziet zitten, pas ik die hard-to-get regeltjes ook nog eens toe om haar 'naar mij te trekken'. Ik merk wel dat dat werkt.

Joris*: Je schiet jezelf in de voet wanneer je openlijk begerig bent naar een ander toe. Bijvoorbeeld een viertal sms'en achter elkaar sturen. Ik heb dat ook al gedaan, dat 'double texten'. Je wilt een antwoord, je bent gefrustreerd. Je denkt achteraf ook van 'fuck ik had dat niet moeten sturen'.

*gefingeerde namen

Hebban olla uogala nestas hagunnan?

En is de wereld überhaupt wel gemaakt voor twee...



door Michelle Van den Broeck / beeld: Guillaume Deprez

Wie Lana Del Rey's Video Games mag geloven weet 'dat the world was built for two, only worth living if somebody is loving you'. Maar is dat ook zo? En kan het ons überhaupt worst wezen?

Singles zijn immers relevanter en talrijker dan ooit. Jan Van Bavel, professor sociologie en gespecialiseerd in onderzoek naar relatievorming, verklaart dit als volgt: 'Vaste relaties zijn instabieler geworden de voorbije decennia, bijvoorbeeld in vergelijking met het midden van de 20ste eeuw. Wat we nu zien is dat veel mensen op hogere leeftijd terug single worden.' Toch blijft het cliché van huisje-tuintje-boompje de norm, volgens Van Bavel. 'Er is duidelijk een sociale norm waardoor je geacht wordt een gezin te stichten. Als je daarvan afwijkt zal je door velen toch een beetje scheef bekeken worden.' Maar wat dan als je Facebook bulkt van de

huwelijksaanzoeken, trouwkiekjes en een sporadische babyfoto, terwijl je zelf single-as-fuck bent? Dave* (32 jaar) zegt er het volgende over: 'Ik merk dat ik een uitzondering begin te zijn. Op familiefeesten merk je dat iedereen partners meebrengt en bij mij is dat dan niet zo en dat is al een tijd niet zo. Dat voelt op dat vlak een beetje als werkloos zijn. Als je een paar maand werkloos bent, dan ben je 'in between jobs'. Als dat evolueert naar een patroon van enkele jaren, dan beginnen mensen te denken dat er iets meer speelt.'

Structuren

Feit blijft namelijk dat de structuren van onze maatschappij afgestemd zijn op koppels, en de enkeling gezien wordt als een spijtige uitzondering. Van Bavel beaamt dit: 'Singles zijn wel aanvaard en worden niet uitgestoten uit onze maatschappij, zo extreem is het niet, maar je ziet wel dat heel veel structuren erop gericht zijn dat mensen op een bepaalde leeftijd in een gezin zitten.' Net om die reden richtte Carla Dejonghe een belangengroep voor alleenwoners op, genaamd *Alli*. 'Alleen wonen is duur, aangezien je op je eentje moet instaan voor

woon- en energiekosten. Je hebt ook een gebrek aan passende betaalbare huur- en koopwoningen. Denk maar aan al die verhalen over alleenstaande moeders die geweigerd worden op de huurmarkt omdat ze krap bij kas zouden zitten. Alleenstaanden zonder kinderen zijn bovendien de zwaarst belaste groep van alle OESO-lidstaten. Ze hebben veel meer lasten dan lusten, feitelijk.'

'Je kan wel boys night houden in het weekend, maar dat zal nooit op hetzelfde niveau zijn'

Bovendien wordt er bij forfaitaire belastingen geen rekening mee gehouden of je gezin uit één of meerdere kostwinners bestaat. 'Neem nu bijvoorbeeld de gewestbelasting', haalt Dejonghe aan. 'Hier in Brussel was dat 89 euro. Ik betaalde die, maar de familie naast mij met 3 kinderen betaalde ook maar 89 euro, want dat was per gezin. Dat was zeer oneerlijk volgens ons en is nu gelukkig afgeschaft.' Ook op sociaal vlak is het single-bestaan



niet altijd even vanzelfsprekend. Dave bevestigt dit. 'Voor ik in Leuven zat heb ik een aantal jaren gewerkt. Als je dan wil afspreken met mensen in de week, dan zitten ze thuis. Als ze dan al dingen gaan doen samen, dan is dat met de partner. Als je vrienden hebt met een relatie, is het heel moeilijk om uit dat patroon te stappen. Je kan wel *boys night* houden in het weekend, maar dat zal nooit op hetzelfde niveau zijn.'

Dejonghe geeft aan dat mensen die samen zijn of getrouwd zijn, inderdaad minder aandacht schenken aan het uitnodigen van mensen die alleen zijn. Maar daar ligt volgens haar de moeilijkheid niet. 'De groep is uiteindelijk zodanig groot dat er in mijn vriendenkring toch veel mensen zijn die ook alleen zijn. Wij nodigen elkaar uit en wij gaan samen weg. Dus dat is niet meteen het probleem. Waar het schoentje wringt is dat uitgaan geld kost. Na de cinema een glas gaan drinken is er dikwijls teveel aan. Het eerste waar mensen dan op bezuinigen is het maken van uitjes. Dat maakt het voor singles al moeilijker om weg te gaan.'

Verandering

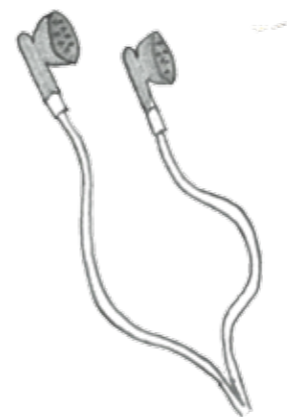
Nochtans speelt de markt wel al gretig in op de steeds groter wordende groep singles. 'Kijk maar naar de supermarkt, er zijn meer en meer kant-en-klaarmaaltijden verpakt voor singles. Daar is zeker een markt voor. België is een land met heel erg hoge echtscheidingscijfers, en hoewel veel

mensen na een scheiding een nieuwe relatie aangaan, blijven ook heel wat mensen single. De bedrijven passen zich wel aan, dus de normen evolueren wel', zegt Van Bavel.

Ook op beleidsniveau wordt er steeds meer rekening gehouden met alleenwoners. Zo kwam de Stad Mechelen met een 'Mechelenbon' ter waarde van 25 euro op de proppen. Deze bon moet een eerste stap zijn in het compenseren van zwaardere fiscale lasten voor singles. Dejonghe vindt het in ieder geval een stap in de goede richting: 'Een aankoopbon van 25 euro, dat is niet veel, maar het is een begin en alle beetjes helpen. Het is toch een bewijs dat het bewustzijn groeit dat sommige dingen niet zo eerlijk zijn.'

Niels Bammens, docent fiscaal recht, geeft aan dat het bewustzijn groeit. 'Er is recent meer aandacht voor het feit dat de manier van samenleven geëvolueerd is. Er is een groeiend bewustzijn dat deze evolutie dan ook wijzigingen vereist en daaraan wordt gewerkt. Er zijn reeds een aantal stappen gezet, maar het is niet zo dat er al een fundamentele wijziging doorgevoerd is'. De 'Mechelenbon' mag volgens hem dan wel een mooi initiatief zijn, maar de vraag blijft of het werkt. 'Misschien is het anderszits nodig om meer structurele oplossingen te bieden. Hoe moet wetgeving eruitzien de dag van vandaag en stemt zij nog overeen met de werkelijkheid? Dat is een veel moeilijker vraag.'

Dave is een gefingeerde naam.*



Feit blijft dat de structuren van onze maatschappij afgestemd zijn op koppels, en de enkeling gezien wordt als een spijtige uitzondering.

NAVRAAG: SPINVIS



‘Ik speel niet eens trompet’

We treffen Erik de Jong wanneer hij net fluitend een fles witte wijn uit de koelkast van de kleedkamers plukt. Slecht voor het imago, zo zouden sommige artiesten denken, maar daar zit Spinvis niet mee in de maag.

“Dat is het grote voordeel van debuten op je veertigste: dat je dat allemaal wel al een beetje hebt gehad. Je hoeft niet meer stoer of punk of sexy of ongrijpbaar te zijn.”

door Tom Dinneweth en Nora Sleiderink
foto: Bavo Nys

Hoe was je als twintiger?

‘Ja... als een, als een dier volgens mij. In de zin dat ik niet dacht aan morgen en niet aan gisteren. Ik was vooral bezig met... het feest, uiteraard. En de meisjes. En de verwondering vooral! Van alles wat je kan, het gevoel van een glorieuze toekomst met allemaal avonturen, weet je wel. Zo van ‘wauw, daar is het leven!’ Maar, ik was niet gelukkig. Ik geloof dat ik nu wel gelukkiger ben.’

Was je toen ook al bezig met muziek?

‘Ja, ik heb nooit iets anders gekund en nooit iets anders gewild. Verder nooit iets van studie of carrière gedaan. Vanaf het eerste moment dat ik op een podium stond, dacht ik: ja, dit is heel bijzonder. Nu ben ik geboren, vandaag ben ik geboren. Dan heb je vrienden en je gaat door tot je 25 bent en je speelt overal, maar langzaam worden de mannen ouder en krijgen ze een gezin en een carrière. Zo gaat iedereen zijn eigen kant op. En ik niet, want ik kan niets anders! (*lacht*) Dus ik was alleen over. Dat was eigenlijk een zegen. Toen moest ik wel zoeken naar manieren om het allemaal zelf te gaan doen. Ik heb echt twee levens, een van voor mijn veertigste en een van na mijn veertigste.’

Was dat dan volwassen worden?

‘Nee, ik was daarvoor echt veel volwassener - ik was me aan het klaarstomen voor een burgerlijk leven. Ik ben net op tijd ontsnapt. Ik kan niet zeggen ‘wat als’, dat weet je natuurlijk nooit. Als niemand mijn demo’s leuk had gevonden, dan had ik nu nog steeds in de fabriek gestaan. Ik was niet ongelukkig geweest, als het zo was. Dan was er geen publiek. Dat is niet zo heel erg. Dat is niet noodzakelijk voor wat ik doe. Wel heel fijn natuurlijk, en een wonder dat er nu vanavond weer, een wonder (!) dat er zoveel... Je zit op een dag iets te verzinnen aan de keukentafel, kan je het je voorstellen? Gewoon - leuke regels, en dan twee jaar later is dat van ‘waaaah!’. Dat kan ik nog steeds niet geloven.’

In een interview met Veto veertien jaar geleden zei je dat het een tijd duurde voor je je op je gemak voelde op het podium. Is dat iets waar je nu ook van geniet?

‘Ja, en dat is in één klap gekomen! Het was mijn bedoeling om die eerste plaat anoniem te maken, maar dat kan natuurlijk niet. Vanaf het moment dat je persoonlijke verhalen gaat vertellen, dan zit daar een persoon achter en willen mensen weten: wie is dat? Maar goed, ik was toch nieuwsgierig. En ijdel, uiteraard.

Maar toen was ik dus nog heel zenuwachtig, om op je vraag terug te komen. Ik heb het nog heel lang heel eng gevonden. Vooral festivals. Je wordt zo aangekondigd van ‘En dan nu... SPINVIS! WRRAAH!’ Dan hoor je een soort monster, geluiden, tien-duizend kelen (*doet gillend, grommend geluid na*). Dat voelde als een soort vijand, een draak die je moet gaan overwinnen. Toen dacht ik: dit kan ik niet langer doen. Het kan niet dat ik daar elke keer doorheen moet.

Toen kwam drie of vier jaar later het grote moment in Roeselare. Ik weet niet wat het was! Ik stond op het podium en opeens was ik er vanaf. Een heel sterk visioen, of helder moment, dat ik besepte: Erik, die mensen komen voor jou! Je hoeft helemaal niets te winnen. Je hoeft helemaal niets te overtuigen. Ze vinden het mooi, je moet alleen maar je best doen. *And that's it!* Ja, je ziet eruit zoals je eruit ziet, dat weten we nou wel, en ze blijven toch nog komen, dus het zal wel goed zijn. Dat klinkt heel simpel, maar dat was voor mij heel erg een *eye-opener*. Alles is nu een cadeau - ik leef echt als een soort prins, en iedereen geeft me cadeautjes. Ik kan alleen maar dankbaar zijn.’

Is Spinvis dan nooit meer een personage van jezelf?

(*stilte*) ‘Goeie vraag. Ik heb niet voor niets niet mijn eigen naam gebruikt natuurlijk. Spinvis is niet ik, dat kan ik niet. Maar daar denk ik heel vaak over na. Over wat het is om op een podium te staan, en dat mensen naar je kijken, en wat je dan vertegenwoordigt. Je kunt onmogelijk jezelf zijn als duizend mensen naar je kijken. Maar ik ben ook geen acteur. Ik speel geen rol. Er is wel een gedeelte van jezelf wat op het podium wordt uitgegroot.

Dat is misschien ook de verslaving voor veel mensen. Je hebt ontzettend veel macht. Als je een grapje maakt, ook al is dat het slechtste grapje van de wereld, gaan de mensen lachen. Dat kun je ook misbruiken. Het werkt ook heel erotische-

rend. Je wordt direct aantrekkelijk. Hoe je er ook uitziet, wat je ook doet of zegt. Hoe het werkt, weet ik niet. Maar het is het oudste ter wereld.’

Veel schrijvers worden scheef bekeken door hun vrienden omdat ze merken dat hun verhaal terugkomt. Is dat iets dat je zelf ook merkt?

‘Ja, ik steel - heel de dag. Heel vaak weten mensen het ook niet (meer). Dat is ook zo raar! Dan zit er een vriend naast me in de auto en die vertelt een heel verhaal huppeldepup en op een bepaalde manier heel mooi. Dan denk ik (*maakt graaibeweging met zijn hand*). Dan gebruik ik dat in een tekst en laat ik dat aan hem horen en dan herkent ie er niets meer van! Heeft geen idee dat het over hem, of dat hij dat heeft gezegd. Ergens in het proces, is er iets gebeurd.’

‘Stel je voor dat je een kamer bent zonder deuren, zonder ramen. Dat is toch om gek van te worden?’

‘Ik vind het wel heel mooi: de Romeinen hadden een Genius. Een soort geest, een soort entiteit. Alle creativiteit komt niet uit jou, maar uit een geest die naast je is. Dat is niet zo - dat weet ik wel - maar de beeldspraak vind ik wel heel mooi. Ik ken een dichteres, die heeft het ook over de Genius. Dan loopt ze in het bos en zegt ze: ‘Ik voel een gedicht op mij afkomen, nu moet ik heel snel naar huis rennen om het opschrijven, anders gaat het gedicht naar iemand anders toe.’ Dat vind ik echt zo’n goed beeld! (*lacht*)

Wat komt er het eerst als je aan het schrijven bent? De tekst of de melodie van een nummer?

‘Iets van een soort concept. Een soort levensgevoel... Een soort romantiek. Het kan ook heel goed zijn dat ik iets op de radio hoor en denk: Ja! Zo’n soort nummer ga ik maken! Zo’n soort song! Al doende verdwaal je totaal van dat voorbeeld, maar dat was wel even nodig als een soort katalysator om iets aan te zetten in je hoofd om dat te gaan doen.’

En dat hele concept zit nu samengeballt in die drie woorden, ‘trein’, ‘vuur’ en ‘dageraad’?

‘Ja, dat is inderdaad een concept. Drie woorden die met elkaar te maken hebben,

of niet. En hoe die relatie dan is. Vaak heb ik dan wel woorden, maar dat zijn meer regels, geen affe teksten. Of twee namen, zoals Stefan en Lisette. Dan heb ik nog geen idee van de tekst, maar die namen zijn dan al van zoveel betekenis voor mij ... alles zit daar dan eigenlijk al in, je moet het alleen er nog uit zien te halen.

De mens is een oneindig ingewikkeld wezen. Wat hier (*houdt zijn handen rond zijn hoofd*) allemaal gebeurt, je hebt geen idéé. Dat vind ik ook al heel fijn. Stel je voor dat je een kamer bent zonder deuren, zonder ramen. Dat je... Dit is wat je nu bent. Dat je nooit meer iets nieuws in jezelf ontdekt. Dat is toch om gek van te worden? Dat wens je je ergste vijand niet toe. Daarom is het ook heel fijn dat ik bij de teksten die ik schrijf pas achteraf begin te begrijpen waarom ik dat heb opgeschreven. Het is een soort dagboek, alleen weet ik zelf niet precies wat ik ermee bedoel.’

Ook een grote groep jonge mensen die luistert naar je muziek. Dat is misschien merkwaardig, aangezien het toch over vrij melancholische muziek gaat, over ouder worden, vergeten... Hoe verklaar je dat?

‘Zaken als melancholie of vergeten of het verlangen naar het onzichtbare zijn helemaal niet iets van oudere mensen. Het is misschien wel nog meer eigen aan jongere mensen. Het is echt niet zo dat als je ouder wordt, je dan wijzer of gevoeliger wordt. De emoties die je nu beschrijft, die *Weltschmerz*, dat spreekt denk ik nog meer jongere mensen aan. Dat vind ik echt heel leuk, dat ook jonge mensen luisteren. En ook echt kindjes, van vijf à zes jaar - ze kunnen onmogelijk al die lagen begrijpen, al die beeldspraak, ... - maar die genieten gewoon van de taal en de gekke woordjes en de gekke beelden. Die speelsheid is natuurlijk super belangrijk.’

Maakt Ronnie nog een comeback?

‘Misschien staan we over een paar jaar wel aan zijn graf. Geen idee. Het gaat nu heel goed met hem. Absoluut. Hij heeft een fris kapsel en hij woont in een huisje en het gaat wel goed. ‘t Is een jongen, ja je kent hem wel. Heeft ie een vriendin, dan duurt dat een tijdje en is ie weer weg. Denkt ie (*doet lage stem na*) ‘het is nou eenmaal zo’. Je hoort het hem zeggen. ‘t Is een lieve jongen. Hij zal veel nooit bereiken, maar dat vindt ie ook niet heel erg, dat vindt ie wel oké. Dat is onze Ronnie. We hebben allemaal een Ronnie in ons.’

Pol&Sok vinden ware liefde



Bloed doneren maar schrik van naalden?



Bloedserieus aanvaardt nu ook alternatieve donatiemethoden!

Na het succes van zijn Twitterboek, lanceert Rik Torfs nu ook zijn beleidsberichtenboek



Sarah geschokt bij haardrogen na doop



Bleek perfecte recept voor marmercake

Man verbolgen na Bloedserieus donatie



Studenten eisen stemrecht omdat ze hier ook wonen



Tobback: "Jamaja, na vijf dagen feesten zijt ge uw stem tóch kwijt."

Het Fietsatelier

Assisted bicycle repair

Het Fietsatelier
Minderbroederstraat 50,
3000 Leuven

Kom langs met je kapotte fiets en herstel hem GRATIS onder begeleiding van onze fietstechniker.
Stop by with your broken bike and repair it FOR FREE with the help of our bike technician.



Maandag tot donderdag 10.00 - 17.30 u
Monday through Thursday 10.00 - 17.30
Gesloten tijdens schoolvakanties.
Closed during school holidays.



RECHTZETTING

In Veto 4403 werd Vincent Cuypers niet vermeld bij het artikel 'ik geloof dat ik het weet'. Hij schreef mee aan het artikel.

Het openingsartikel van 'Dossier K' werd geschreven door Nelis Jaspers en Nora Sleiderink.

In dat artikel stonden een fout. De bisschoppen zetelen al sinds 2002 slechts met raadgevende stem in de Inrichtende Overheid. Wij schreven sinds 2011.

Wilt u adverteren in Veto of op www.veto.be? Stuur dan een mailtje naar alfaset@loko.be en wij helpen u graag verder!

COLOFON

Veto
s-Meierstraat 5
3000 Leuven
016 22 44 38
veto@veto.be

Jaargang 44, nummer 4
14 november 2017

Hoofdredacteur Nora 'In de backstage met Erik de Jong, waarna hij afsluit met "ik vond het heel fijn deze middag" <3' Sleiderink

Redactiesecretaris & V.U. Tom 'met Daphne' Dinneweth

Redactie Nelis 'zo mooi' Jaspers, Vincent 'met turdy' Nolle, Aneka 'DD/MM/YYYY' Robeyns, Bavo '45° 25' NB, 11° 52' OL met één of ander klein drepje' Nys, Michelle 'April 25th! Because all you need is a light jacket' Van den Broeck

Schrijvers Benno 'Met Jan naar de Alma' Debals, Jan 'met Benno naar de Alma' Costers, Filip 'Solo en Slim' Van Doninck, Guillaume 'met Lise' Deprez, Vincent 'ook met Lise, nee mopje, met Hanne natuurlijk' Nolle, Aneka Robeyns, Tom Dinneweth, Nelis Jaspers, Jef 'My favorite date is 9/11' Cauwenberghs, Philip 'Een verschijning die alle stromen in mijn lichaam doet zingen. Aangezien deze omschrijving meestal teveel gevraagd is hou ik het bij 'DOENBAAR' = 6,5/10' Lammens, Sander 'Het Spoorcafé in Diest' Van Isacker, Hans 'samen voor het haardvuur' De Mey, Jente 'Hopelijk niet al te perfect' Van Lindt, Shari 'het kalifaat' Dedier, Arne 'op literair café' Vermassen

Eindredactie Nora Sleiderink, Nelis Jaspers, Tom Dinneweth, Els Cole, Jan Costers, Vincent Nolle, Guillaume 'als ze dit leest scoor ik punten' Deprez, Aneka Robeyns, Benno Debals, Hanne Tollenaere, Daphne de Roo, Michelle Van den Broeck, Hans De Mey, Veranika Nazarchuk

Beeld voorpagina Ruben Algoet

Fotografen Bavo Nys, Els Cole, Bart Heleven, Adam Ryo Wibowo, Zourab Mourasev
Tekenaars Guillaume Deprez, Pjotr 'Karl Marx, Rode Plein, Moskou' Hubin, Célia Delandmeter, Daphne de Roo, Philip Lammens, Ruben Algoet

KU Leugen Thomas Winters en Klaas 'Gekleed in het zalmroze' Van den Broeck

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO. 'Hoe ziet jouw perfecte date eruit?'

ALBATROS

F U I F Z A A L

ORGANISEER JE EIGEN EVENTS

*in de goedkoopste
fuienzaal van Leuven!*

Reserveer nu via 016/22.31.09 of
albatros@loko.be
Meer info: www.loko.be/albatros

TARIEVEN

€365 huur voor een fuif

€260 huur in het weekend of voor een vereniging aangesloten bij
LOKO

€180 huur voor een cantus

3e fuif of 3e cantus op 1 jaar = 4e gratis huur

LOKO